

ΔΙΟΣ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

DRAMATION

ΠΡΟΣΩΠΑ

—

ΨΑΡΟΥΔΗΣ, Συμβολαιογράφος.

ΚΟΥΛΑ, θυγάτηρ του.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ, εἷς νέος.

ΖΕΥΣ.

ΕΡΜΗΣ.

ΧΩΡΙΚΟΣ.

ΘΕΟΙ, ΘΕΑΙ, ΛΑΟΣ.

Ἡ σκηνὴ εἰς ὁδόν.

ΔΙΟΣ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ ὁδὸν πόλεως. Ἐμπρὸς τῶν οἰκιῶν
ὑπάρχουσιν ἐνιαχοῦ καθίσματα.

ΖΕΥΣ (μόνος)

Ποῦ εἶμαι; Μὰ τὸν χῆνα, τὴν ἐπάθαμεν,
νομίζω, πάτερ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν Θεῶν.
Θὰ ἐπλανήθην ὅτε τὸν λαβύρινθον
τῶν ἄστρον διηρχόμην. Οὔτε ἀριθμὸς
ὑπάρχ' εἰς τὰς ὁδοὺς των, οὔτε ὄνομα.
Τί εὐλογία! Ἔχουν δήμαρχον κακόν.
Θὰ τὸν ἀλλάξω εἰς τὴν παλινόρθωσιν.
Ἐδῶ δὲν βλέπω τὰς Ἀθήνας· πλὴν καλῶς
τὸν δρόμον εἶχον πάρει ἐκ τοῦ ἄστρου μου.
Τὸν γαλαξίαν προσκατέβην· ἔπειτα,
παρὰ τὸ Ἄλφα τοῦ Τοξότου, ἵππευσα
διάττοντα ἀστέρα, καὶ κατέπεσα
ὅπου νὰ εἶναι αἱ Ἀθῆναι ἔπρεπε.
Μὴ τὴν εὐθυβολίαν ἐλησμόνησα,
ἐξ οὗ εἰς τῆς Δανάης ὡς χρυσῇ βροχῇ
ἐστάλαζον τὸν κόλπον; — ὦ! δὲν εἶν' αὐταί,
δὲν εἶναι αἱ Ἀθῆναι. Ποῦ στοαί; Ποῦ θέατρα;
Ποῦ οἱ σοφοὶ ἐκεῖνοι; Ποῦ οἱ ἥρωες,
κ' οἱ ποιηταί; Δὲν βλέπω καὶν τοσούτσικον.
Δὲν εἶναι αἱ Ἀθῆναι.

(Διέρχεται τὴν σκηνὴν **ΧΩΡΙΚΟΣ**.)

Ἄ! Ἴδού αὐτὸς

ἐκεῖ. Δὲν ἔχει Ἀθηναίου ὄψιν, πλὴν
ποῦ εἶμαι ἴσως θενὰ μάθω παρ' αὐτοῦ.
Ἑταῖρε, στεῖχε δεῦρο.

ΧΩΡΙΚΟΣ

Δὲν 'κατάλαβα,
ὅπου καλῶς νὰ σ' εὔρω. Τί ὀρίζετε;

ΖΕΥΣ

Τὸν οὐρανὸν ὀρίζω καὶ τὴν γῆν. Σὺ δέ,
τίς εἶ;

ΧΩΡΙΚΟΣ

Καλός.

ΖΕΥΣ

Τὸ κάλλος μόνον σ' ἔλειπεν.
'Αλλὰ εἰπέ μοι, τὸ χωρίον τί τουτί;

ΧΩΡΙΚΟΣ

Ἡ κεφαλὴ σου εἶναι, φίλτατε, κουτί.
Τουτιτουτίτι! Λάλησε ἀνθρωπινὰ
νὰ σ' ἐννοήσω.

ΖΕΥΣ

Τὴν δημοτικὴν,
τὴν καθημαξευμένην προτιμᾶς; Οὐδεὶς
ὁ φθόνος. Πῶς τὸ μέρος ὀνομάζεται
αὐτὸ, εἰπέ μοι.

ΧΩΡΙΚΟΣ

Δὲν τὸ 'ξεύρεις; Νὰ,
ἡ Καμκαρέα εἶναι· εἶν' ὁ Μεδρεσὲς
ἐκεῖ ἐπάνω· τὸ Παλάτι ἀπ' ἐκεῖ,
κ' ἐκεῖ τὸ Σαδιρβάνι.

ΖΕΥΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Εἰς βαρβαρικὰ

ἀπεπλανήθην μέρη. Μοὶ ξεσχίζουσι
 τὸ τύμπανον οἱ φθόγγοι οἱ κακόηχοι.

(Πρὸς τὸν χωρικὸν)

Καὶ ὁ λιμὴν ποῦ εἶδα πρὸς τὴν θάλασσαν
 πῶς λέγεται ἐκεῖνος; καὶ ἡ νῆσος πῶς
 ἐμπρὸς του;

ΧΩΡΙΚΟΣ

Εἶν' ὁ Δράκος, καὶ ἡ Κούλουρη
 τὸ νησὶ εἶναι ὅπου εἶδες.

ΖΕΥΣ

Ἄπορον!

Ἄπὸ τοῦ ὕψους μοὶ ἐφαίνετο, καθὼς
 ὁ Πειραιεὺς ἂν ἦτον καὶ ἡ Σαλαμῖς.
 Καὶ τὰ βουνὰ ἐκεῖνα;

ΧΩΡΙΚΟΣ

Εἶναι ἡ Ὀζιὰ,
 καὶ ὁ Τρελλὸς τὸ ἄλλο.

ΖΕΥΣ

Κ' εἰς τὸ μεταξὺ,
 ὅπου ὀλίγον καμπτομέν' ἡ κορυφὴ
 κοιλοῦται;

ΧΩΡΙΚΟΣ

Τὸ Τατόϊ.

ΖΕΥΣ

Μὰ τὸν κύνα, ἂν
 δὲν ἔλεγον πῶς εἶναι ἡ Δεκέλεια,
 κ' ἐκεῖ ὁ Πάρνης, καὶ ἐκεῖ ὁ Ὑμητός!
 Καὶ τί τὸ ἔργον τῶν κατοίκων εἶν' ἐδῶ;

ΧΩΡΙΚΟΣ

Τὸ ἔργον των; Νὰ τρέχουν δι' ὑπούργημα...

ΖΕΥΣ

"Α! λοιπὸν τότε μήπως εἶν' ἡ πόλις μου;

ΧΩΡΙΚΟΣ (ἐξακολουθῶν)

Ἡμέραν νύκτα νὰ πολιτικολογοῦν...

ΖΕΥΣ

Αὐτὴ θὰ εἶναι. "Ω! αὐτὴ, αὐτὴ, αὐτή!

ΧΩΡΙΚΟΣ (ὁμοίως)

Εἰς καφφενεῖα νὰ διημερεύωσι...

ΖΕΥΣ

Τί τοῦτο; Ξένον πράγμα, ξένον ἄκουσμα!

ΧΩΡΙΚΟΣ (ὁμοίως)

Ν' ἀναγινώσκουν χωρὶς κρίσιν καὶ σκοπὸν
ἐφημερίδας, καὶ καιρὸν καὶ χρήματα
νὰ χάνουν εἰς τὴν Πρέφαν κ' εἰς τὸν Φαραῶ.

ΖΕΥΣ

Εἰς χώρας ξένας, ἄφιλα παράλια,
τὸ βλέπω, ἐπλανήθην. Χαῖρε Τριβαλλέ,
ἡ Παφλαγὼν, ἡ ὅ,τι εἶσαι.

ΧΩΡΙΚΟΣ (ἀναχωρῶν)

᾽Σ τὸ καλό.

ΖΕΥΣ (μόνος)

Καὶ τώρα, τί θὰ γίνη; Ἀπρακτος λοιπὸν
θενὰ τὸ στρίψ' ὀπίσω πρὸς τὸ ἄστρον μου;
Καὶ θὰ τὸ εὕρω ὁ ἀναστρονόμητος,—
—Ἐκεῖνα ὅλα ὁμοιάζουν ἀπ' ἐδῶ.—
ἀφ' οὗ τὸν δρόμον δν συχνὰ μοὶ ἔστρωσεν
ὁ ἔρωρς ῥόδα, τὸν τῆς γῆς, ἀπώλεσα;
"Ω! τί θὰ γίνω; Ποῦ θὰ φέρω ἄσκοπον
ἀλήτην πόδα; Κἂν διαβατήριον
δὲν ἔχω! Ἄν φανῶσι χωροφύλακες;

ὦ! ποῦ, ποῦ εἶσαι, ὄτρυτ' ἐθεράπων μου,
 Ἑρμῇ, ποῦ εἶσαι, νὰ σὲ στείλω πρόσκοπον!
 Εἰς πᾶν μου βλέμμα εὐπειθὲς, διίπταστο
 οὐράνια τὸ πάλαι καὶ ἐπίγεια,
 καὶ ἦσο χεὶρ μου δεξιὰ, ὦ φίλ' Ἑρμῇ.
 Θενὰ σὲ λάβω, μὰ τὸ ὕδωρ τῆς Στυγὸς,
 πρωθυπουργόν μου εἰς τὴν παλινόρθωσιν.
 Πλὴν δὲν ἀκούεις, ὦ Ἑρμῇ, Ἑρμῇ, Ἑρμῇ!

ΕΡΜΗΣ (εἰσορμῶν)

Τὸ τύμπανόν μου ποῖα ἔκρουσε κλαγγή,
 ὡς συναυλία ἑρρύθμος, ὡς κεραυνὸς
 βροντώδης; Κάπου ἄλλοτε τὴν ἤκουσα.
 Τοιαύτην εἶχεν ὁ ὑψιβρεμέτης Ζεὺς.
 Ἐντεῦθεν μοὶ ἐφάνη πῶς ἀντήχησεν.
 Αὐτὸς ἐκεῖ ἤξεύρει ἄρα νὰ μ' εἰπῇ;

ΖΕΥΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Ἴδου καὶ ἄλλος. Ἄν λαλῇ βαρβαριστὶ,
 ἀπώλολα· ἂν ἄλλως, ἴσως ἤκουσε
 ποῦ εἶναι αἱ Ἀθῆναι. (Πρὸς τὸν Ἑρμῆν)

Πρόσελθε, ὦ τάν.

ΕΡΜΗΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Τί βαθυπώγων! Μ' ἐνθυμίζει κάποιον.
 Πλὴν ποῖον; Ποῦ τὸν εἶδα; Τὸ Φειδαῖκόν
 τῆς Ὀλυμπίας μ' ἐνθυμίζει ἄγαλμα.

ΖΕΥΣ

Εἰπέ, ἐταῖρε...

ΕΡΜΗΣ

Ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν;...
 Χαρίσατέ μοι τὸ χρυσοῦν σας ὄνομα.
 Ὁ Κύριος...;

ΖΕΥΣ

Κρονίδης.

ΕΡΜΗΣ

Πῶς! Καλὲ, καλὲ,
καλὲ ὁ Ζεὺς! Τῷ ὄντι! Μὰ τὸ ναὶ, ὁ Ζεὺς!

ΖΕΥΣ

Καὶ σὺ τίς εἶσαι ὅστις μ' ἀνεγνώρισας;
Θνητός τις ἔτ' ὑπάρχει νὰ μ' ἐνθυμηθῇ;

ΕΡΜΗΣ

Θνητὸς δὲν εἶμαι.

ΖΕΥΣ

ὦ! τίς εἶσαι;

ΕΡΜΗΣ

Ὁ Ἑρμῆς.

ΖΕΥΣ

Πῶς; πῶς; Τί λέγεις; Φίλτατον Ἑρμίδιον!
Σὺ εἶσαι ὃν ἐπόθουν; Πόθεν; πῶς ἐδώ;
Ποῦ ἔμενες μακράν μου; Ποῦ ἐτρύπωσας
ἀφ' ὅτου δὲ σὲ εἶδα; Διηγήθητι.

ΕΡΜΗΣ

Ὅπότε ἐπῆλθεν ἡ μοιραία συμφορὰ
ἐκεῖν', ἡξεύρεις...

ΖΕΥΣ

Αἶ! ἡξεύρω. Ἄφες τα.
Θὰ ἔλθ' ἡ ὥρα τῆς παλινρθώσεως.

ΕΡΜΗΣ

Ἀμήν! Ἀλλ' ὅτε ἀπροσδόκητον συμβὰν
ἐκ τοῦ Ὀλύμπου μᾶς ἐκατρακύλισε,
τί μὲν οἱ ἄλλοι καὶ αἱ ἄλλαι ἔγιναν,
αὐτοὶ ἡξεύρουν· ἀλλ' ἐγὼ τὸ φύσημα

ἐπῆρα πρὸς τὸν ἓνα ἐκ τῶν πλανητῶν,
τὸν ἀφανέστερόν των, κ' ἐκεῖ ἔμενον
κρυπτόμενος. Ἄλλ' εἶδα πῶς μετ' οὐ πολὺ
ἄνδρες, σωλῆνας εἰς τὰς χεῖρας ἔχοντες
καὶ ἄλλα ξένα μηχανήματα πολλὰ,
τὴν ἀφανῆ μου κρύπτῃν κατεσκόπευον,
κ' ἐμέτρουν πᾶν της βῆμα εἰς τὸν οὐρανόν.

ΖΕΥΣ

Καὶ ἐφοβήθης;

ΕΡΜΗΣ

Ἐννοεῖται.

ΖΕΥΣ

Κ' ἔφυγες;

ΕΡΜΗΣ

Ἀμέσως.

ΖΕΥΣ

Ποῦ ἐπῆγες;

ΕΡΜΗΣ

Εἰς Ἀμερικὴν.

Δὲν τὴν γνωρίζεις. Εἶχεν εἰς τὸν κόλπον του
αὐτὴν ὁ ἀδελφός σου Ποσειδών, πρὶν ἢ
ἐπέλθ', ἡξεύρεις, τότε ἡ ἀνατροπή...

ΖΕΥΣ

Ναί, ναί. Θὰ ἔλθῃ πλὴν ἡ παλινόρθωσις.

ΕΡΜΗΣ

Ἀμήν! — Ἐκεῖ ἐπῆγα, ὑπερβάς μακρὰς
θαλάσσας ἀτρυγήτους, καὶ κατέστησα
ἐμπόρων πολιτείαν πολυτάλαντον,
στηριζομένην εἰς τὸ δοῦναι καὶ λαβεῖν,
κ' ἐλευθερίαν δουλοπράτιν παρ' αὐτῇ.

[ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΡΑΓΚΑΒΗ — Τόμ. Δ']

22

Ἐπίσης ἐπεσκέφθην καὶ τῶν Βρεττανῶν
τὰς νήσους, καὶ ὡς ξίφος τὸ κηρύκειον
δραξάμενος εἰς χεῖρας τὸ ἐμπορικόν,
τὸ μέγα κράτος ἤρπασα τῶν Ἰνδιῶν.

ΖΕΥΣ

Τί λέγεις; Ἦρως μ' ἔγινες, κατακτητής!

ΕΡΜΗΣ

Βεβαίως, καὶ δι' ὅπλων κατακτῶ χρυσῶν,
καὶ ὁ αἰὼν μου εἶναι ὁ χρυσοῦς αἰὼν.

Τὸ τελευταῖον, ἔλαβον καταφυγὴν
εἰς βράχον ἀπορρώγα, κυματοπληκτον,
ὅστις καλεῖται Σύρος, κ' ἔκτισα ἐκεῖ
ἐπώνυμόν μου πόλιν, τόσῃν δὲ μικρὰν,
ὅπου ὡς μόνον μὲ λατρεύουσι Θεόν.

ΖΕΥΣ (ὀργιζόμενος)

Ἑρμῇ!

ΕΡΜΗΣ

Αἶ! μέχρι τῆς παλινορθώσεως.

ΖΕΥΣ

Ἀλλὰ τί εἶναι αὐτ' ἡ νέα σου μορφή
καὶ ἡ ἐνδυμασία; Εἶς' ἀγνώριστος.

ΕΡΜΗΣ

Ἐκ Παρισίων ἔφερα, μὲ συγχωρεῖς,
περισκελίδας, ἐπενδύτην καὶ λοιπά.
Ἐπεμελήθην πρῶτον τὸ κηρύκειον,
κ' εἰς τὸ ραβδίον τοῦτο τὸ μετέβαλα
κομφὸν ραβδίον. Εἶναι τοῦ Jockey club
καὶ τοῦ συρμοῦ.

ΖΕΥΣ

Ποῦ εἶναι ὅμως τὰ πτερὰ;

ΕΡΜΗΣ

Καὶ δι' ἐκεῖνα κάτι ἐπενόησα.
Τὰ τῶν ποδῶν μου εἰς πλατὺ ἀπέκρυψα
ὑπόδημα ἱππέως, botte à l'écuyère.
Τὴν δυσκολίαν εἶχον τὰ τῆς κεφαλῆς.
Ἐφόρεσα τὸν πῖλον τοῦτον τὸν εὐρὺν,
κ' οἰκονομοῦνται· ἀλλ' ὅσάκις χαιρετῶ,
τὰς δύο ἐξοχὰς των βλέπουσι πολλοὶ,
καὶ μειδιῶντες μ' ἐκλαμβάνουν σύζυγον.

ΖΕΥΣ

Λοιπὸν καὶ τώρα...;

ΕΡΜΗΣ

Καθὼς πάντοτε, καὶ ἂν
δὲν ἄρχεις πλέον.

ΖΕΥΣ

Ἄλλ' ἢ παλινόρθωσις
ἐγγύς.

ΕΡΜΗΣ

Ἀμήν!

ΖΕΥΣ

Πῶς ἤλθες σὺ λοιπὸν ἐδῶ;

ΕΡΜΗΣ

Ἐκεῖ ποῦ προεξώφλουν συναλλάγματα
κ' ἐλογιζόμην τόκους κ' ἐπιτόκια,
ἀντήχησεν ὡς ᾄσμα εἰς τὰ ὦτά μου,
οὐχὶ ὅποιον τὸ γνωστὸν Ἀμάν Ἀμάν·
ἀλλ' ὡς κιθάρα ἦτον αἰολόκρουστος,
εἰς ἧς τὸ μέλος διεβρόντα κεραυνὸς
καὶ τῶνομά μου ἐπαναλαμβάνετο.
Μ' ἐφάνη ἡ φωνή σου, καὶ ἰδοὺ ἐγώ.

ΖΕΥΣ

ὦ τὸν Ἑρμῆν μου! Πόσον σ' ἐπεθύμησα!
Ἐγὼ τῷ ὄντι σ' ἔκραξα.

ΕΡΜΗΣ

Καὶ διατί;
Τί θέλεις; Ἄν δὲν εἶναι ἀδιάκριτον,
κ' ἐγὼ θὰ σ' ἐρωτήσω ποῦ διέτριβες
τόσον καιρόν.

ΖΕΥΣ

Ἑρμῆ μου! ὦ τὸν φίλτατον
Ἴδου, ἂν θέλῃς, μάθε καὶ τὰ κατ' ἐμέ.
Ὅταν ἐπῆλθε, τὸ ἤξεύρεις, ἡ στιγμή....

ΕΡΜΗΣ

ὦ! πῶς νὰ μὴν ἤξεύρω; Ὅταν εἶδαμεν
τὸν οὐρανὸν σπονδύλι, κ' ἐπὶ κεφαλῆς
καθεῖς καὶ ὅλοι ἐκουτρουβαλίσαμεν.

ΖΕΥΣ

Ναί· πλὴν θὰ ἔλθῃ παλινόρθωσις.

ΕΡΜΗΣ

Ἀμήν!

ΖΕΥΣ

Λοιπὸν ὥς σὺ, ὁμοίως καὶ οἱ ἄλλοι μας
ἢ συγγενεῖς ἢ φίλοι ἓνα ἔδραξαν
καθεῖς ἀστέρα. Ὁ ἀνδρεῖος Ἄρης μου
ἐκρύβ' εἰς ἓνα πρῶτος. Τρέμων ἔπειτα
ἐξ ἡλικίας κ' ἐκ δειλίας ὁ πατήρ,
εἰς ἄλλον ἐξηπλώθη, τὸν εὐρύτατον.
Ἡ Ἀφροδίτη ἡ ὀφθαλμοπαίκτη
γλυκύφωτον ἀστέρα, λάμποντα καθὼς
τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν της, ἐξελέξατο.

Καὶ ἡ Ἑστία, κ' ἡ Παλλὰς, κ' ἡ Δήμητρα

ΕΡΜΗΣ

Κ' ἡ Ἥρα;

ΖΕΥΣ

Δέν ἤξεύρω· δέν ἠρώτησα.

Ἐγὼ δ' ἐπῆρα ὅλων τὸν ἀπώτατον,
νὰ ζῶ μακρὰν πραγμάτων καὶ πολιτικῆς.
Ἐκεῖ ἀνεπαύομην, ὕπνον νήδυμον,
πρὸ εἴκοσι, νομίζω, ἡμερῶν σχεδόν,
ἐκείνων ἅς αἰῶνας οἱ βραχύβιοι
θνητοὶ καλοῦσιν, — ὅταν αἴφνης κλαυθμηρὰ,
καθὼς μαστιγουμένου σκύλακος, φωνή,
κ' ἐμέ καλοῦσα, Ζεῦ, καὶ Ζεῦ καὶ πάλιν Ζεῦ,
προερχομένη δ' ἐκ τῆς γῆς, μ' ἐξύπνισε.

ΕΡΜΗΣ

Μὴ ἔψαλλέ τις ἥρως μελοδράματος,
ἢ μὴ παυθεῖς τις ἔψαλλεν ὑπάλληλος;

ΖΕΥΣ

Τί τρέχει, εἶπα· ἔτριψα τοὺς ὀφθαλμοὺς,
καὶ ἔστησα τὰ ὦτα, κ' εἰς τ' ἀνθρώπινα
ἐστράφην πάλιν, καὶ ἰδοὺ τί ἤκουσα.
Τὸ ἤκουσα τοσάκις, ὥστε εἰς τὸν νοῦν
μετ' εὐκολίας τὸ ἐστενογράφησα.

(Ἀπαγγέλλει)

«ὦ Ζεῦ! σ' ἐπικαλοῦμαι τὸν ἐφέςτιον,
τὸν ξένιον, τὸν ὄρκιον, τὸν φίλιον.
Τίς οἶδε τόσα πάθ' ὑπὸ τὸν ἥλιον;
Ἐμπρός μου σβύνν' ἡ Αἴτνα, τὸ ἠφαίστειον.
Βοήθησόν με! Ἀπωλέσθην! Φεῦ! φεῦ! φεῦ!
ὦ Ζεῦ! ὦ Ζεῦ! ὦ νεφεληγερέτα Ζεῦ!

«Ὁ ἔρως εἶναι τὸ βασανιστήριον,
εἶν' ὁ Προκρούστης τῆς ἀθώας μου ψυχῆς. . . .

ΕΡΜΗΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Ὁ ἔρως! Εἰς τὰ πράσσα ἐπατήσαμεν.

ΖΕΥΣ (ἐξακολουθῶν)

... Ἐγὼ τὸν εἶχον προσκυνήσει κύριον,
καὶ εἶμαι ἤδη θῦμά του ὁ δυστυχῆς!

Ἀπάλλαξόν με τῶν βασάνων. Φεῦ! φεῦ! φεῦ!

ὦ Ζεῦ! ὦ Ζεῦ! ὦ νεφεληγερέτα Ζεῦ!

«Ἐκείνη ἦν λατρεύω, δύσερως, οὐαί!

Χάλυβδος εἶναι, ἀλλὰ θαῦμα καλλονῆς.

Τί εἶν' ἐμπρός της αἰ θνηταὶ καὶ αἰ Θεαί,

ὦ Ζεῦ, δι' ὅσας σοὶ συνέβη νὰ πονῆς;

Πόσος τοῦ ἔρωτος ὁ πόνος, φεῦ! φεῦ! φεῦ!

ὦ Ζεῦ! ὦ Ζεῦ! ὦ νεφεληγερέτα Ζεῦ!

«Σὺ Κούλα, Κούλα, Κούλα εἰς τῶν Ἀθηνῶν
τὴν πόλιν λάμπεις ὑπὲρ φωταέριον.

Ἀλλ' ἔν σου βλέμμα τραῦμα μ' ἔδωκε δεινόν,
καὶ δεύτερόν σου, ἄλλο τραῦμα καίριον.

Τίς θὰ ιάνη τὰς πληγὰς μου, φεῦ! φεῦ! φεῦ!

ὦ Ζεῦ! ὦ Ζεῦ! ὦ νεφεληγερέτα Ζεῦ!

«Δὲν εἶχ' ἡ Ἀήδα, λευκοτέρ' αὐτὴ πασῶν,

τὸν τράχηλόν της ὡς τῆς Κούλας κύκνιον,
καὶ ὡς τῆς Κούλας κυματοῦσαι, τὸν χρυσὸν
αἰ τῆς Δανάης κόμαι δὲν ἐδείκνυον.

Τοιαύτην χάριν δὲν γνωρίζεις, φεῦ! φεῦ! φεῦ!

ὦ Ζεῦ! ὦ Ζεῦ! ὦ νεφεληγερέτα Ζεῦ!

«Οὐδ' ἡ Σεμέλη, κ' αἰ λοιπαὶ, λοιπαὶ, λοιπαὶ
ἦσαν εἰς κάλλος οἷα εἶν' ἡ Κούλα μου.

Πλὴν νὰ μ' ἀκούσῃ καὶ νὰ μαλαχθῇ εἰπέ,
καὶ σὲ τὰ χεῖλη θὰ ὑμνοῦν τὰ δοῦλά μου.
Λιθίνην ἔχει τὴν καρδίαν, φεῦ! φεῦ! φεῦ!
ὦ Ζεῦ! ὦ Ζεῦ! ὦ νεφεληγερέτα Ζεῦ!

«Τὴν Κούλαν μόνον τῶν Μουσῶν ἡ ἐννεὰς
νὰ ἐξυμνῶ μ' ἐμπνέει καὶ μὲ ὁδηγεῖ.
Ἄν τὴν μαλάξῃς, θὰ ἰδῇς διὰ μιᾶς
καὶ σὲ νὰ ψάλλω, ποῦ νὰ χάσκη ὅλ' ἡ γῆ.
Τώρα μ' ἐκλείπει ἡ φωνή μου, φεῦ! φεῦ! φεῦ!
ὦ Ζεῦ! ὦ Ζεῦ! ὦ νεφεληγερέτα Ζεῦ!»

ὦ! δηλαδὴ δὲν ἤυρα πῶς ἐξέλιπε
διόλου ἡ φωνή του τοῦ καλοῦ αὐτοῦ.

ΕΡΜΗΣ

Ἄν αἱ ἐννεὰ τῷ ἐνέπνευσαν αὐτὰ
φίλαι σου κόραι, ἐξαναμωράνθησαν.
Διὰ νὰ σὲ ὑμνήσῃ καὶ νὰ χάσκ' ἡ γῆ
λοιπὸν κατέβῃς;

ΖΕΥΣ

Παρεφρόνησας Ἑρμῇ,
ἢ μὴ νομίζεις ὅτι παρεφρόνησα;
Τὸν ἤκουσας τί λέγει· πῶς ἡ Κούλα του—
τί ὄνομα! Τί βλάπτει πλὴν τὸ ὄνομα;—
Λήδαν, Σεμέλην καὶ Δανάην καὶ λοιπὰς
κατὰ τὸ κάλλος ὑπερβαίνει. Δύσπιστον
τὸ πρᾶγμα μοὶ ἐφάνη, καὶ ἠθέλησα
ἐξ αὐτοψίας νὰ πεισθῶ περὶ αὐτοῦ.

ΕΡΜΗΣ (ψάλλει μετὰ τῶν ὀδόντων του)

«Ὁ λύκος κ' ἂν ἐγήρασε κ' ἥλλαξε τὸ μαλλί του,
μήτε τοὺς τρόπους ἥλλαξε μήτε τὴν κεφαλὴν του.»

ΖΕΥΣ

Τί λέγεις;

ΕΡΜΗΣ

Ψάλλω. Τσυπρικώτης φίλος μου
μοι ἔμαθε τοὺς στίχους εἰς Ἑρμούπολιν.

ΖΕΥΣ

Ὅχι. Τὸ βλέπω ἄλλο τι πῶς ἐννοεῖς.

ΕΡΜΗΣ

Ζεῦ, Ζεῦ, θὰ εἶσαι πάντοτε ὁ ἴδιος.

ΖΕΥΣ

Ἦξεύρεις, εἶναι ἀμετάβολος ὁ Ζεὺς
καὶ εὐσταθὲς τὴν φύσιν.

ΕΡΜΗΣ

Ἄφες τῶρ' αὐτά.

Λοιπὸν;

ΖΕΥΣ

Λοιπὸν ἡ Κούλα θαῦμα ὄγδοον
ἐπλάσθη; εἶπα. Τώρα θενὰ ἔχωσι
ρυτίδας ἡ Δανάη καὶ ἡ Λήδα. Ἄν
τρυφερώτερα καὶ ἀξιοτέρα των
ἐκείνη εἶναι διὰ θείους ἔρωτας,
ἅς τὸ ἰδῶμεν. Τί θὰ βλάβῃ ἂν ἰδῶ;
Ὅθεν κατῆλθα εἰς τὴν γῆν, τῶν Ἀθηνῶν
ζητῶν τὴν πόλιν, ὅπου θάλλον ἄδεται
τῆς καλλονῆς τὸ ἄνθος τὸ δυσεύρετον.
Ἄλλ' ἐπλανήθην· μοι ἐσφάλ' ἡ μνήμη μου·
δὲν εὗρον τὰς Ἀθήνας, καὶ σ' ἐφώναξα,
σὲ βοηθόν μου, ὁδηγόν μου πάντοτε
εἰς τινὰς πάλαι ἀπορρήτους ἐκδρομάς.

ΕΡΜΗΣ

Δέν εὔρες τὰς Ἀθήνας;

ΖΕΥΣ

Δέν τὰς εὔρον, ναί,
καὶ ποῦ ἡ πλάνη μ' ἔφερε, τὸ ἀγνοῶ.

ΕΡΜΗΣ (γελαῖ)

Ἀλλὰ ἀστεῖον.

ΖΕΥΣ

Τί καγχάζεις, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜΗΣ

Ἀλλὰ εἰς μέσας τὰς Ἀθήνας εἶσαι, Ζεῦ.

ΖΕΥΣ

Τί λέγεις;

ΕΡΜΗΣ

Τί νὰ λέγω; Ἡ Ἀκρόπολις
ἰδοὺ ἐμπρός μας.

ΖΕΥΣ

ὦ! τῷ ὄντι, εἶν' αὐτή.
Τῷ ὄντι εἶναι. Ὅμως δέν ἤξεύρω πῶς
μοὶ φαίνεται... ὀλίγον σκωληκόβρωτος.

ΕΡΜΗΣ

Τὸ γῆρας. Νωδὸς εἶναι. Ἐπαθε πολλά.
Ἀλλ' ὅ,τι ἔχει τοῦ ἀρχαίου κάλλους της
ἀξίζει μόνον πολλὰς νέας καλλονάς.
Ἴδου κ' ἡ Πνύξ παρέχει.

ΖΕΥΣ

Πῶς; Τὸ ἔρημον
χωρίον τοῦτο; Καὶ ποῦ εἶν' οἱ ῥήτορες;

ΕΡΜΗΣ

Εἰς καφενείων ἐκκλησίας ζήτηί τους.

ΖΕΥΣ

Τὸ Θέατρον ποῦ εἶναι ;

ΕΡΜΗΣ

Τοῦτο.

ΖΕΥΣ

Μ' ἀπατᾷς.

Ἐδὼ σκηνοῦσι Μένανδροι καὶ Σοφοκλεῖς;

ΕΡΜΗΣ

Ἐκεῖνοι ὄχι, ἀλλ' ὁ Ὀφφενβάχ ἐδὼ
παίρνει καὶ δίνει, καὶ ἡ Νόρμα τὸ πολὺ.

ΖΕΥΣ

Δὲν σ' ἐννοῶ τί λέγεις. Ἐλησμόνησας,
ὦ δυστυχῇ Ἑρμῇ μου, τὰ Ἑλληνικά.
Ἡ δὲ Βουλὴ ποῦ εἶναι;

ΕΡΜΗΣ

Τὴν διέλυσαν.

ΖΕΥΣ

Ὁ δῆμος ;

ΕΡΜΗΣ

Ὅπως πάντοτε, εἰς ἐκλογάς.

ΖΕΥΣ

Αὐτοὶ δ' οἱ στύλοι τί δηλοῦσ' ἢ τί εἰσίν ;

ΕΡΜΗΣ

Πῶς; δὲν γνωρίζεις τὸ λαμπρόν σου μέγαρον,
τ' Ὀλυμπιεῖον ;

ΖΕΥΣ

ὦ! χαρὰ 'ς τὸ μέγαρον!
καλὸν νὰ φέρῃ μόλις εἰς τὴν κορυφὴν
τοῦ οἰκοσίου αἰτοῦ μου φωλεάν.
Πλὴν δὲν μοὶ λέγεις, φίλτατέ μου, θυσιῶν

ἔδῳ δὲν βλέπω οὐδαμοῦ παρασκευάς·
 κ' ἐν τούτοις πρέπει νὰ σ' εἰπῶ, ἐπείνασα.
 Δὲν γίνετ' ἔδῳ λόγος περὶ θυσιῶν;

ΕΡΜΗΣ

Ἐξ ἐναντίας λόγος γίνεται πολὺς.
 Ὅλοι θυσίας ἔχουν διὰ στόματος·
 πολλοὶ εἰσὶ ζητοῦντες τὴν τιμὴν αὐτῶν,
 ὀλίγοι ὅμως οἱ αὐτὰς προσφέροντες.
 Δὲν εἶναι αἱ θυσίαι πλεόν τοῦ συρμοῦ,
 οὐδ' εἶν' ἡ κνίσσα τώρα ἐπαρκὴς τροφή.
 Εἰς ξενοδόχου, ἂν πεινᾷς, ἀντὶ δραχμῆς
 κότταν καὶ πίτταν ζήτει καὶ πιλάφιον.

ΖΕΥΣ

Ἑρμῇ, συνανεστράφης μετὰ Τριβαλλῶν,
 κ' ἔγινες τόσον βαρβαρόγλωσσος καὶ σύ;

ΕΡΜΗΣ

ὦ Ζεῦ, δὲν εἶσαι τοῦ αἰῶνος. Πρόσεχε.
 Ἀρχαῖος εἶσαι. Θὰ σ' ἐκλάβουν Τιθωνόν.
 Ἀφ' οὗ ἡ πεῖνα σὲ πιέζει, ἄφες με
 τροφήν νὰ σ' εὕρω ὡς διδάσκ' ἡ πεῖρά μου.

ΖΕΥΣ

Ὑπαγ', Ἑρμῇ μου. Ἴσως εὐρῆς λείψανα
 τῶν δείπνων τῆς Ἑκάτης. Τύχη ἀγαθῇ.

(Ὁ Ἑρμῆς ἐξέρχεται.)

ΖΕΥΣ (μόνος)

(Κάθεται εἰς ἓν τῶν ἐδωλίων τῆς ὁδοῦ)

Δεινὸν θηρίον εἶν' ἡ πεῖνα, δάκνουσα
 τὸν στόμαχον. Ποῦ τώρα οἱ Αἰθίοπες,
 νὰ μὲ καλῶσ' εἰς δεύτας καὶ συμπόσια,
 ὅπου ἀσώτως μοὶ παρέθετον τροφάς

καὶ πότους καλαὶ κόραι ἐβενόστηθι,
καὶ μετὰ πότον καὶ τροφήν ἐπήρχετο
γλυκὺς ὁ ὕπνος... κλείων μου τὰ βλέφαρα...
τὰ μέλη λύων... καὶ κομίζων ὄνειρα...;

(Ταῦτα λέγει κλίνων βαθμηδὸν εἰς ὕπνον, ἕως οὗ ἀποκοιμᾶται. Γίνεται σκό-
τος βαθύ. Εἰς τὸ μετασκήνιον τὰ νέφη βαθμηδὸν καθίστανται διαφανῆ, καὶ
ὀπίσω αὐτῶν ἐμφανίζεται, ὑπὸ ἰσχυροῦ περιλαμπομένη φωτὸς, ἡ **ΧΟΡΕΙΑ**
ΤΩΝ ΘΕΩΝ, ἣτις ᾄδουσα, προχωρεῖ πανταχόθεν πρὸς τὸν κοιμώμενον
Δία.)

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

Ἐκ ποταμῶν, ἐκ θαλασσῶν,
ἀπὸ δρυμόνων καὶ χειμάρρων,
ἐκ τῶν αἰθέρων τῶν χρυσῶν,
ἐκ τῆς σκοτίας τῶν ταρτάρων,

ἐκ δεξιῶν, ἀριστερῶν,
καὶ ἐκ τῶν κάτω κ' ἐκ τῶν ἄνω,
εἰς τῶν ὀνείρων τὸ πτερόν
πετῶ πετῶ καὶ φθάνω φθάνω.

Εἰς σέ, κοιμώμενε Θεέ,
φυγάδα τῶν γλαυκῶν σου θόλων,
φροῦδαι κατήλθομεν σκιαί,
χορὸς ἀπατηλῶν εἰδώλων.

(ΓΕΝΙΚΗ ΟΡΧΗΣΙΣ πάντων τῶν Θεῶν, ἀφ' ὧν, ἀποσπώμεναι τέλος,
πλησιάζουσι τὸν Δία ᾄδουσαι)

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΧΑΡΙΤΕΣ

Ἀνθοπλοκοῦμεν τὸ καλὸν
αἱ νέαι Χάριτες εἰς στέμμα.
Ὅταν γελῶμεν τρυφηλὸν,
πῦρ λάμπ' εἰς τὸ γλυκύ μας βλέμμα.

Πρεπούσας λέγω τοῖς Θεοῖς
 τὰς ἡδονὰς τὰς αἰδίας.
 Σκοπὸς τίς ἄλλος τῆς ζωῆς,
 τίς ἄλλος τῆς ἀθανασίας;

Σαυτὸν παράδος εἰς τρυφήν.
 Διὰ τὸ θεῖον δέξαι σῶμα
 τῆς ἀμβροσίας τὴν τροφήν,
 τοῦ νέκταρος τὸ ἡδὺ πόμα.

(Παραθέτουμε πλησίον τοῦ Διὸς χρυσᾶ κἀνίστρα καὶ προχοῖδας, περιέχοντα τὴν ἀμβροσίαν καὶ τὸ νέκταρ. ΓΕΝΙΚΗ ΟΡΧΗΣΙΣ τῶν Θεῶν, ἐξ ὧν προκύπτουσι καὶ προσέρχονται εἰς τὸν Δία, ψάλλοντες)

**Ὁ ΒΑΚΧΟΣ, οἱ ΣΥΝΟΔΟΙ ΑΥΤΟΥ μετὰ τῶν ΜΑΙΝΑΔΩΝ
 καὶ τῶν ΜΟΥΣΩΝ**

Ἐκ τῶν ῥαγῶν τῶν σταφυλῶν
 ἐστίψαμεν ὀπὸν γενναῖον,
 ὅστις ἀνδρεῖον τὸν δειλὸν,
 τὸν γέροντ' ἀναφαίνει νέον.

Πετᾶ εὐώδης ὁ ἀφρὸς
 καὶ λύπας καὶ μερίμνας πνίγει,
 καὶ ὁ νοῦς αἶρετ' ἐλαφρὸς,
 κ' ἐκτάσεις ἀχανεῖς ἀνοίγει.

Αὐτὸς τῆς τέχνης ὁ πατήρ,
 αὐτὸς τὴν ποίησιν ποτίζει,
 κ' εὐδαιμονίαν ὁ κρατὴρ
 καὶ πλοῦτη κ' ἀρετὴν χαρίζει.

Αὐτὸς τὰ πάθη μας ἰὼν,
ὑπαρξιν δίδει ἐρασμίαν.
Δέχθητι, πάτερ τῶν Θεῶν,
εἰς ἀμφορεῖς τὸν ἀνθοσμίαν.

(ΟΡΧΗΣΙΣ ΓΕΝΙΚΗ, μεθ' ἣν προβαίνουνσι πρὸς τὸν Δία, ὑφάλλοντες)

Οἱ ΓΙΓΑΝΤΕΣ, ὁ ΑΡΗΣ, ἡ ΑΡΤΕΜΙΣ, ἡ ΕΝΝΥΩ, ὁ ΠΡΑΚΛΗΣ
καὶ οἱ ΘΗΛΑΔΟΙ ΤΩΝ

Ἡμῶν ἡ βία, ἡμῶν τὸ κράτος,
ἡμῶν τὰ ὅπλα κ' ἡ νεύρων ῥώμη.
Τροπαιοφόροι ἡμῶν οἱ νόμοι,
τοῦ κόσμου ἄρχουσιν ὑπερτάτως.

Ὅπου ἀστράπτουσ' ἡμῶν τὰ ξίφη,
ὥς ὅπου φθάνουσ' ἡμῶν τὰ βέλη,
φεύγει θηρίων δειλὴ ἀγέλη,
τρέμουςι δέσμια δούλων στίφη.

Ὅρεσιβάτης, μ' ἐνόπλους χεῖρας,
διῆλθα δάση, ἄντρα βαθέα.
Συῶν καὶ ἄρκτων κ' ἐλάφων κρέα
φέρω σοι φόρον πλουσίας θήρας.

Τὰ ἔθνη κλίνουσιν ἐν δειλίᾳ
τὸ ταπεινόν των ἐμπρὸς μας γόνυ.
Ἡμῶν τὰ κέρδη, αὐτῶν οἱ πόνοι,
ἡμῶν τὸ κράτος, ἡμῶν ἡ βία.

(Καταθέτουσι πρὸ τοῦ Διὸς τὴν θήραν των. ΓΕΝΙΚΗ ΟΡΧΗΣΙΣ,
μεθ' ἣν προσέρχονται, ᾄδουσαι)

ΑΦΡΟΔΙΤΗ μετ' ΕΡΩΤΟΣ καὶ ΝΥΜΦΑΙ

Ἄς ὑμνῇ αὐτὸς τὸν οἶνον
καὶ τὴν ῥώμην ὁ ἄλλος.

Ἰσχυρότερον ἐκείνων
ἀμφοτέρων, τὸ κάλλος.

Εἰς αὐτὸ τὸ πᾶν ὑπῆκει,
τὰς ἀλύσεις του φέρει.
Εἶν' ἀναίμακτος ἡ νίκη,
κ' ὁ ἡττώμενος χαίρει.

Ἀρετὴν καὶ νοῦν καὶ γνῶσιν,
φρούδας λέξεις μεγάλας
οἱ θνητοὶ ἅς λησμονῶσιν
εἰς αὐτοῦ τὰς ἀγκάλας.

Ταῖς ψυχαῖς τὸ κάλλος δίδει
ἡδονὴν κ' εὐτυχίαν.
Συμβολὴν τὸ φέρω ἤδη
εἰς τὴν σὴν εὐωχίαν.

(Περιστοιχίζουσι πάντες τὸν Δία. ΓΕΝΙΚΗ ΟΡΧΗΣΙΣ
περὶ αὐτόν. Ψάλλει δέ)

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

Δρέπε ἀπολαύσεις ὅπου τὰς εὐρίσκεις,
ἡδονὰς καὶ τέρψεις ὅσας ἤμπορεῖς.
Τὰ ὠραῖα χεῖλη φίλει τῆς παιδίσκης,
καὶ τὸν οἶνον ῥόφα εἰς τοὺς ἀμφορεῖς.

Ἢ ζωὴ τί εἶναι ; Κῆπος ἀνθοφόρος.
Σύναγε τὸ ἄνθος πρὶν ἢ μαρανθῆ.
Διατί στερήσεις ὥς νὰ ἔλθῃ κόρος ;
Διὰ σὲ ἐπλάσθη, διὰ σὲ ἀνθεῖ.

Εἰς τρυφὰς ὑπάρχει ἡ ζωὴ πλουσία.

Μὴ αὐτὴν εἰς σκέψεις σπαταλᾷς κενάς.

Καὶ πλουσιωτέρα ἡ ἀθανασία,

ἥτις ἀθανάτους ἔχει ἡδονάς.

Ὅσῳ ζῆς καὶ πνέεις, εὖθυμος εὐφραίνου,

παρὰ τὰς ἀσόφους δόξας τῶν σοφῶν,

ὅτι ἐπὶ τάφου ἅπαξ κεκλεισμένου

γῆν ψυχρὰν εὐρίσκεις, οὐρανὸν κωφόν.

(Εἰς τὸ βάθος φαίνεται διερχομένη πυκνὴ λαμπαδουχία, καὶ ἀκούονται πυκναὶ παιδίων φωναὶ ψάλλουσai «ΑΛΛΗΛΟΥΙΑ» Μετ' ὀλίγον, ἐξ ἔτι ἀπωτέρου βάθους ἀντηχεῖ ἀμυδρῶς ὁ ψαλμός·

«ΑΙ ΓΕΝΕΑΙ ΠΑΣΑΙ ΥΜΝΟΥΝ ΤΗΝ ΤΑΦΗΝ ΣΟΥ.»

Τότε ὁ χορὸς τῶν θεῶν ἀποσύρεται βαθμηδὸν καὶ γίνεται ἀφανὴς διὰ τῶν παρασκηνίων· συγχρόνως δ' ἀφανίζονται καὶ τὰ πλησίον τοῦ Διὸς κατατεθέντα ἀντικείμενα· ἡ δὲ σκηνὴ ἐπαναλαμβάνει τὴν ἀρχικὴν αὐτῆς ὄψιν.)

ΕΡΜΗΣ (ἐπανερχόμενος)

Ἐλθε, Ζεῦ πάτερ. Ἔχω τὸ ποθούμενον.

ΖΕΥΣ (ἐξυπνῶν)

Ἐρμῆ, σὺ εἶσαι; Δὲν ἤξεύρω, πλὴν θαρρῶ

πῶς ἐκοιμήθην, καὶ πῶς οὔλος ὄνειρος

διὰ τῆς πύλης πρὸς με ἦλθε τῆς χρυσῆς.

Ὁ Ὀλυμπος μ' ἐφάνη ὡς τὸν ἤξευρον,

καὶ ὅτι νύκτα ὅλην ἤμην εἰς αὐτόν.

Πλὴν μετὰ ταῦτα, ὥς τις ἀναρθρος βοῇ,

προερχομένη ἐνταυτῷ ἐξ οὐρανοῦ

καὶ ἐκ τοῦ Ἄδου, καὶ συγχρόνως ὡς πληγὴ

κατὰ τῆς κεφαλῆς μου, μὲ ἀφύπνισε.

Ἄλλ' ὑπὸ πείνης πάσχω καὶ ἰλιγγίῳ.

Ἄγωμεν.

ΕΡΜΗΣ

Σίγα.

ΖΕΥΣ

Τί ἐστί ;

ΕΡΜΗΣ

Σιώπα δά.

ΖΕΥΣ

Τί τρέχει ;

ΕΡΜΗΣ

Ὁ Ζεὺς εἶναι.

ΖΕΥΣ

Τίς ;

ΕΡΜΗΣ

Ὁ Φευφευφεύς.

ΖΕΥΣ

Τῷ ὄντι λέγεις ;

ΕΡΜΗΣ

Ἄκουσον.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ (φαίνεται εἰς τὸ βάθος τῆς σκηνῆς, βλέπων πρὸς τὸν οὐρανὸν,
 καὶ ἀπαγγέλλων)

ὦ Ζεῦ ! ὦ Ζεῦ !

ΖΕΥΣ

ὦ τὸν καλὸν μου ! Εἶν' ἐκεῖνος.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Φεῦ ! φεῦ ! φεῦ !

ΕΡΜΗΣ

Ἐκεῖνος, ὅλος.

ΖΕΥΣ

Νὰ τὸν πλησιάσωμεν.

Ἀλλὰ πεινῶ ἤξεύρεις ;

[ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΡΑΓΚΑΒΗ — Τόμ. Δ']

ΕΡΜΗΣ

Τότε ὕπαγε
καὶ ἄφες τοῦτον εἰς ἐμέ. Καλήτερον
θὰ τὸν ψαρεύσω μόνος ὢν. — Βλέπεις ἐκεῖ;
Τὴν τρίτην θύραν, δεξιά.

ΖΕΥΣ

Προσπάθησον
νὰ μάθης περὶ Κούλας.

ΕΡΜΗΣ

Μεῖνε ἥσυχος.
Θὰ προσπαθήσω. Ἀλλὰ σὺ ἀρκούμενος
εἰς τοὺς δολμάδας καὶ τὰ μακαρόνια,
χόρτασον τώρα μὲ αὐτὰ, καὶ πρόσμενε
τὴν ἀμβροσίαν εἰς τὴν παλινόρθωσιν.

(Ὁ Ζεὺς ἀπέρχεται εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.)

ΕΡΜΗΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Τώρ' ἄς ἰδῶμεν πῶς θὰ κάμωμεν μ' αὐτόν.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ (ἀπαγγέλλων)

ὦ νεφεληγερέτα

ΕΡΜΗΣ

ὦ τὸν φίλτατον!

Καλὲ σεῖς εἴσθε; Καλὲ σεῖς;

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Συμπάθειον·
πλὴν δὲν ἤξεύρω ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν

ΕΡΜΗΣ

Δὲν μ' ἐνθυμεῖσθε; ὦ τὸν φίλτατον!

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Ἀλλὰ . . .

ΕΡΜΗΣ

Δέν εἶναι τρόπος νὰ μ' ἐλησμονήσατε.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Ὅχι βεβαίως. Ἡ μορφή . . .

ΕΡΜΗΣ

ὦ ! ἄνοιξον

τὴν φίλην σου ἀγκάλην.

(Ὁ Λύγδαμις τὸν δέχεται εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ μετὰ δισταγμοῦ.)

Πῶς δὲν ἥλλαξας

παντάπασιν ἀφ' ὅτου ἀπηντήθημεν !

Ἐγὼ εὐρίσκεις ἥλλαξα ;

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Μετρίως πῶς.

ΕΡΜΗΣ

Καὶ ἀπὸ τότε τί καιρὸς ἐπέρασε !

ΛΥΓΔΑΜΙΣ (μετὰ τόνου μεταξὺ τοῦ θετικοῦ καὶ τοῦ ἐρωτηματικοῦ)

Πολύς.

ΕΡΜΗΣ

Αἶ, αἶ ! — Ἡξεύρεις, εἰς τὸν . . . ὦ ! εἰς τὴν . . .

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Μὴ ἦτον εἰς τὴν Σύρον ;

ΕΡΜΗΣ

Εἰς τὴν Σύρον, ναί,

ναί, εἰς τὴν Σύρον. Ἀπὸ τὰ Βαπόρια

ἤρχόμεθα, ἡξεύρεις . . .

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Ἄλλ' εἰς τὰ Βαπόρια

ποτὲ δὲν ἤμην.

ΕΡΜΗΣ

Εἶπα τὰ Βαπόρια ;

Εἰς τὴν πλατεῖαν σκοπὸν εἶχον νὰ εἰπῶ.

Ἦξεύρεις; τὴν πλατεῖαν. Ἐκεῖ ἤμεθα.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Ἄ! ναὶ, εἰς τὴν πλατεῖαν.

ΕΡΜΗΣ

Βεβαιότατα,

εἰς τὴν πλατεῖαν· κ' ἔπαιζεν ἡ μουσική.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Ἡ μουσική.

ΕΡΜΗΣ

Καὶ τότε πῶς ἐπέρασε

δὲν ἐνθυμεῖσαι ὁ νομάρχης.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Πιθανὸν

πῶς ὁ νομάρχης . . .

ΕΡΜΗΣ

Καὶ μᾶς ἐχαιρέτησε.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Ναὶ, κάπως ἐνθυμοῦμαι.

ΕΡΜΗΣ

Βλέπεις, φίλτατε;

Δὲν λησμονῶ, τὸ βλέπεις.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Χωρὶς ἄλλο. Πλὴν

ζητῶ ματαίως εἰς τὴν μνήμην μου . . .

ΕΡΜΗΣ

Καὶ πῶς

πηγαίνουν τὰ τῆς Κούλας;

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Τὰ τῆς Κούλας; Τί,

τί λέγεις;

ΕΡΜΗΣ

Αἴ! καὶ τοῦτο ἐλησμόνησας;
Δὲν μ' εἶπες πόσον φλογερῶς τὴν ἀγαπᾷς,
κ' ἐδάκρυες στενάζων εἰς τὸ στῆθος μου,
καὶ χάλυβα ἐκάλεις τὴν καρδίαν της
καὶ σκληρὸν λίθον;

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Ἄπορῶ κ' ἐξίσταμαι.
Αὐτὰ τῷ ὄντι λέγω· ἀλλ' ἐνόμιζον
πῶς δὲν τὰ εἶπα εἰς κἀνένα, πλὴν ἐμοῦ.
Πλὴν... τώρα βλέπω... φαίνεται...

ΕΡΜΗΣ

Πῶς σ' ἀπατᾷ
ἡ μνήμη. Εἶναι πρόδηλον. Πῶς ἔλεγες
τὸ ποίημα ἐκεῖνο, τὸ λαμπρόν· «Φεῦ, φεῦ!»
Τὸ εἶχες γράφει τότε, ἢ τὸ ἔγραφες,
ἢ ἐμελέτας νὰ τὸ γράψης, κ' ἔλεγες
πολλάκις στίχους ἐξ αὐτοῦ· «ὦ Ζεῦ, ὦ Ζεῦ!»

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Πῶς; Τὸ γνωρίζεις καὶ αὐτό; Αἴ! δισταγμὸς
δὲν μένει πλέον, οὐδὲ ἶχνος δισταγμοῦ.
Δὲν ἐνθυμοῦμαι πῶς, ποῦ, πότε σ' ἤνοιξα,
πλὴν κᾶπου, κᾶπως, κᾶποτε, φῶς φανερόν
πῶς σ' ἤνοιξα τὰ βάθη τῆς καρδίας μου,
καὶ πῶς ὑπάρχεις σύμβουλός μου μόνος σύ.

ΕΡΜΗΣ

Καὶ βοηθός σου μόνος.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Πόθεν ἔρχεσαι;

ΕΡΜΗΣ

Ὁ Ζεὺς μὲ ἀποστέλλει, ἐπακούσας σου.
Ἄλλ' ὅπως βοηθήσω, εἴν' ἐπάναγκες
τὰ κατὰ σὲ νὰ μάθω ἀκριβέστερον.
Λοιπὸν ἡ Κούλα ὄφρις, τίγρις πάντοτε ;

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Φεῦ ! ἡ ἰδία, φεῦ !

ΕΡΜΗΣ

ὦ Ζεῦ ! ὦ Ζεῦ ! Ἀλλὰ,
ὦ φίλε Κύριέ μου . . . ἐλησμόνησα
τὸ εὐγενές σας ὄνομα, παρακαλῶ.
Θαῤῥῶ καλεῖσθε . . .

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Κωνσταντῖνος Λύγδαμις.

ΕΡΜΗΣ

Πῶς ;

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Κωνσταντῖνος.

ΕΡΜΗΣ

Ἐνθυμοῦμαι τοῦτο, δά.
Ἀλλὰ τὸ ἄλλο καῖπως μοι διέφυγε.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Μ' ἐκάλουν Λύγδαν, κ' ἐπεκλήθην Λύγδαμις.

ΕΡΜΗΣ

Ἄ ! Λύγδαν ! Πῶς τῷ ὄντι ἐλησμόνησα !
Ἀλλὰ εἶπέ μοι, φίλτατέ μοι Λύγδαμι,
περὶ σκληρότητός της εἶσαι βέβαιος ;
καὶ αὐτῆς ποῖα ἔχεις τὰ διδόμενα ;

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Αἶ ! ποῖα, ποῖα ! Ποῖα ὄχι ; Ὡς φανῶ

μακρύνεται, κωφεύει ὅταν ὁμιλῶ,
ἢ σιωπή της μ' εἶναι εἰς ἀπόκρισιν.
Ὡς ἔλθω, φεύγει, ἅμα φύγω ἔρχεται,
καὶ ὅταν ψάλλω ὑπὸ τὰ παράθυρα
τοῦ οἴκου της...

ΕΡΜΗΣ

Ἐκεῖνο τὸ φεῦ, φεῦ;

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Αὐτὸ

καὶ ἄλλα, μένει τὸ παράθυρον κλειστόν.
Γελᾷ πολλάκις μὲ πολλοὺς, ποτὲ μ' ἐμέ.

ΕΡΜΗΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Δὲν μοὶ ἀρέσκουν. Ὑποπτα συμπτώματα.

(Πρὸς τὸν Λύγδαμιν)

Φοβεράς λέγεις ἀποδείξεις. Ἄλλ' εἰπέ
ἀκόμη τοῦτο, ἂν τῆς δυσμενείας της
δὲν ὑποπτεύῃς ἢ αἰτία τίς ἐστι.
Τί σοὶ προσάπτει;

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Κ' ἐγὼ τοῦτο ἐρωτῶ
ἀπὸ πρωίας ὡς ἐσπέρας· κ' ἔπειτα,
μὴ δυνηθεὶς νὰ εὔρω τὴν ἀπόκρισιν,
ἀρχίζω πάλιν ἀφ' ἐσπέρας, κ' ἐρωτῶ
μέχρι πρωίας.

ΕΡΜΗΣ

Καὶ τί εὔρες;

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Τίποτε.

Μὴ, εἶπον, ἡ μορφή μου τὴν δυσареστεῖ;
Ἄλλ' ἡ μορφή μου διατί; Ἡρώτησα

ἐκατοντάκις τὸν καθρέπτην . . .

ΕΡΜΗΣ

Καὶ αὐτὸς

σ' εἶπε βεβαίως πῶς δὲν πταίει ἡ μορφή·
ἐξ ἐναντίας.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Οὕτως εἶπεν. Ἀληθές
ὅτι μ' ἐλλείπουν τοῦ χρυσοῦ τὰ θέλγητρα,
τῶν φυσικῶν θελγήτρων ὑπερέχοντα
διὰ πολλάς.

ΕΡΜΗΣ

Τί; Εἶσαι, φίλτατε, πτωχός;

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Θεόπτωχος.

ΕΡΜΗΣ

Σπουδαῖον τὸ ἐλάττωμα.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Πλὴν δι' ἐκείνην ὄχι. Δὲν τὴν ἐκθαμβοῖ,
τὴν εὐγενῇ, ἡ ὄψις ἀγενοῦς χρυσοῦ.

ΕΡΜΗΣ

Ἀγενής, φίλε, ὥς νὰ τὸν κερδήσωμεν.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Ἀλλ' ἂν ἐκείνη τὸν χρυσὸν περιφρονῇ,
δὲν εἶν' ὁμοίας ὁ πατήρ της κράσεως.

ΕΡΜΗΣ (καθ' ἑαυτὸν)

ὦ! ὁ πατήρ της! Καὶ πατέρα ἔχομεν.

(Πρὸς τὸν Λύγδαμιν)

Τί εἶναι ὁ πατήρ της τὸ ἐπάγγελμα;

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Φεῦ! Συμβολαιογράφος.

ΕΡΜΗΣ

Καὶ αὐτός;

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Αὐτός

τοῦ μόσχου εἶναι τοῦ χρυσοῦ προσκυνητῆς
καὶ λάτρης. Ἐὰν εἶχε δύναμιν χρυσὸν
νὰ κάμνη ὅ,τι ἂν λαμβάν' εἰς χεῖράς του,
τὰ ὦτα θὰ τῷ ἦσαν ἀδιάφορα.

Πρὸ πάντων ὅμως φαίνεται δυσαρестῶν
πρὸς τὸ ἐπάγγελμά μου.

ΕΡΜΗΣ

Τὸ ἐπάγγελμα

δὲν τῷ ἀρέσκει; Καὶ τί εἶσαι;

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Ποιητής.

ΕΡΜΗΣ

Ποιητής! Εὗγε! Ποιητής! Ὑπέρευγε!
Ἄλλ' εἶναι τοῦτο ἔνδοξον ἐπάγγελμα.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Βεβαίως εἶναι· πάντων εὐγενέστατον,
καὶ ὕψιστον, καὶ κάλλιστον, καὶ μέγιστον,
καὶ ὑπερέχον, καὶ αἰθεριώτατον.

Ἀλλὰ τὸ μυκτηρίζει ταπεινὰ φρονῶν,
καὶ εἰς τὴν ὕλην τρέφων τὴν διάνοιαν.

Ναὶ μὲν, ἐδόθην εἰς τῶν νόμων τὴν σπουδὴν,
καὶ δικηγόρος ἀνεδείχθην, πλὴν πεῖζά,
πεπατημένα ταῦτα, δὲν προσήκουσι
ψυχαῖς ἐρώντων. Χαίρειν τὰ παρήτησα,
καὶ ἐπεδόθην . . .

ΕΡΜΗΣ

Ναί, εἰς τὴν αἰθέριον.

Καὶ λοιπὸν πόσα ἡ αἰθέριος αὐτὴ
πρὸς τὴν γήϊνην ἀποφέρει δίαιταν;
Χυδαίως φάναι, τί κερδίζεις ἐξ αὐτῆς;

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Κερδίζω κλέος, καὶ στεφάνους... μέλλοντας
οὐχὶ παρόντας. Εἰς τὸ γένος τὸ νῦν ζῶν,
ὅξυ εἰς φθόνον, ἀλλ' εἰς ποίησιν ἀμβλὺ,
χειροκροτήσεις δὲν ἐτράπην ἐπαιτῶν,
κ' ἐλπίζω μόνον τῶν κατόπιν γενεῶν
φήμης κ' ἐπαίνων φόρον ἀμερόληπτον.

ΕΡΜΗΣ

Ὁ λόγος λέγει, ὅσοι ζοῦν ἐλπίζοντες...

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Τοιαῦτα λέγει καὶ τῆς Κούλας ὁ πατήρ,
ἀλλ' εἶναι ὅλως ἄγευστος ποιήσεως.

ΕΡΜΗΣ

Καὶ οὔτε καὶ ὀλίγην προκαταβολὴν
ἡ ποίησις δὲν δίδει οὐδὲ πρὸς τροφήν;

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Τὴν ὀρμιάν μου τρίς εἰς τοὺς χρυσοῦς ἰχθῦς
τοῦ Βουτσιναίου ρίψας διαγωνισμοῦ,
ἀπέτυχον. Ἡξεύρεις φθονερὸς αἰῶν!
Ἀλλὰ τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; Δι' ἄλλην τίς
τροφὴν φροντίζει, ὅταν ζῇ δι' ἔρωτος;

ΕΡΜΗΣ

Πολλὴν μ' ἐμπνέεις ἀληθῶς συμπάθειαν.
Νὰ σὲ συνδράμω ὄρεξιν αἰσθάνομαι.

Ἄλλὰ πρὸς τοῦτο ποῦ ἐκείνη κατοικεῖ
 νὰ μάθω πρέπει, ποῦ καὶ πῶς θὰ τὴν ἰδῶ.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Ποῦ κατοικεῖ; Πλησίον, πλησιέστατα·
 ἐκεῖ εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ.

ΕΡΜΗΣ

Ὅριστε; ποίας λέγεις;

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Τῆς Ἑρμαϊκῆς.

ΕΡΜΗΣ

Ἄ! ναί, ἐκείνης. Ἔχει ὁ Ἑρμῆς ὁδόν.
 Ναί, τοῦ Ἑρμοῦ βεβαίως. Σᾶς εὐχαριστῶ.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Ἐὰν δὲ τὴν ἰδίαν θέλῃς νὰ ἰδῇς,
 ἰδοὺ ἐκείνη· ὁ πατήρ της μετ' αὐτῆς
 ἐκεῖθεν, βλέπεις, πλησιάζει.

(Δεικνύει εἰς τὸ παρασκήνιον.)

ΕΡΜΗΣ

Εἶν' αὐτή;

Ἄ! Τότε, φίλε, ὕπαγε καὶ ἄφες με
 νὰ ἐνεργήσω μόνος, καὶ εἴμ' εὐελπὶς
 νὰ μεταβάλω τὴν ἀγρίαν γνώμην της.
 Ἄλλ' ἄφες με.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Ὑπάγω. Σὺ δὲ πείσόν την,
 νὰ μὲ ἀκούσῃ πείσόν την. Μετ' οὐ πολὺ
 θὰ ἐπανέλθω νὰ ἰδῶ τί ἔπραξας.
 Σοὶ παραδίδω θάνατόν μου καὶ ζωήν.

ΕΡΜΗΣ

Καλὸν, πλὴν τώρα ὕπαγε.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Φεῦ! φεῦ! ὦ Ζεῦ!

ὦ Ζεῦ! (Ἐξέρχεται.)

ΖΕΥΣ (προερχόμενος ἐκ τοῦ ξενοδοχείου, προχωρεῖ εὐθυμότερός πως ἐκ τοῦ οἴνου)

«Ἐπεὶ δ' ἐξ ἤρουν ἔντο πόσιος
καὶ ἐδυτῆρος» ... Εὖγε, μῶρε Ὅμηρε!
Ἄξιος ψάλτης καὶ καρδιογνώστης μας!

ΕΡΜΗΣ

Ψτ! ψτ!

ΖΕΥΣ

Ὁ ῥητινίτης γενναιότατος!

ΕΡΜΗΣ

Ψτ! ψτ!

ΖΕΥΣ

Τί τρέχει;

ΕΡΜΗΣ

Εἶν' ἐκείνη.

ΖΕΥΣ

Εἶναι τίς;

ΕΡΜΗΣ

Ἡ Κούλα.

ΖΕΥΣ

Τί μοι λέγεις; Ἄφες νὰ ἰδῶ.
ὦ! δὲν μάς εἶπεν ὁ καλὸς ὑπερβολάς.
Ἑρμῇ!

ΕΡΜΗΣ

Τί εἶναι;

ΖΕΥΣ

Ἔχω ὄρεξιν, Ἑρμῇ,

ν' ἀλλάξω φύσιν εἰς πτηνὸν ἢ ἔρπετόν
ἢ εἰς τετράπουν.

ΕΡΜΗΣ

Εἰς τετράποδα πολλοὺς
μεταβληθέντας εἶδα, κ' εἰς τὸν ἔρωτα
ἐπιτυχόντας. Ἴσως ἔχεις δίκαιον.
Τὴν σήμερον πλὴν μᾶλλον τοῖς πολιτικοῖς
ἀνήκ' ἡ τέχνη τῶν μεταμορφώσεων.
ὦ! μᾶλλον τώρα πάρε τὸν ἀέρα σου
εἰς τὴν ὁδὸν ἐκείνην, τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.
Εἶν' ἐδική μου, κ' εἰς αὐτὴν εἰς' ἀσφαλῆς.
Θενὰ σοὶ ὠφελήσῃ εἰς τὴν χώνευσιν.
Νὰ ἐρευνήσω ἄφες ἀκροποδητὶ
τὸ ἔδαφος, νὰ εὔρω τὰς προσβάσεις της.
Κάμ' ἓνα γύρον, κ' ἔρχεσαι, ὡς τίποτε
νὰ μὴ γνωρίζῃς, καὶ τοὺς βλέπεις ἔξαφνα.

ΖΕΥΣ

Θὰ σ' ὑπακούσω. Τεχνικώτερος ἐμοῦ
εἰς δόλους εἶσαι, κ' ἐφευρετικώτερος. (Ἐξέρχεται.)

ΕΡΜΗΣ

Ναὶ, ἀλλὰ τώρα πῶς θὰ προχωρήσωμεν;
Πῶς θὰ τὴν πλησιάσω; Ποίαν πρόφασιν
θὰ εὔρω; «Καλὴ κόρη, ἐπιτρέπετε...»
νὰ τῇ εἰπῶ, ὡς λέγει τὸ μελόδραμα;
Ἄλλ' ἂν δὲν εἶναι μία τῶν Μαργαριτῶν
καὶ «Σύρε πέρα», μὲ εἰπῇ, «εἰς τ' ἀνοικτά;» ...
Ἄ! ἰδοὺ, ἦλθε. Τί λοιπὸν θὰ τῇ εἰπῶ;

Πλησιάζουσι **ΨΑΡΟΥΔΗΣ** καὶ **ΚΟΥΛΑ**.

ΕΡΜΗΣ (πρὸς τὴν Κούλαν)

Κυρία μου ..., Κυρία ...

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Τί ζητεῖ αὐτός;

ΕΡΜΗΣ (πρὸς τὸν Ψαρούδην)

Ἄν, κύριέ μου, συγχωρήτε, ἤθελον
νὰ ἐρωτήσω ...

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Λέγ', ἐρώτα.

ΕΡΜΗΣ

Ἦθελον

νὰ ἐρωτήσω ... Εἶμαι ξένος ... Ἡ ὁδός,
ποῦ ἡ ὁδός, ποῦ εἶναι τοῦ ... τοῦ ... τοῦ Ἑρμοῦ.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Ἄλλ' εἶν' αὐτὴ ἐμπρός σου.

ΕΡΜΗΣ

Πῶς; Ἐμπρός, αὐτή;

Κ' ἐγὼ θὰ τὴν ἐζήτουν εἰς τὰ πέρατα.

Ἴδου τί εἶναι ξένος! Ὡς πλοιάριον
χωρὶς πυξίδος.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Μάλιστα. Εἰς τὸ καλόν.

(Θέλει ν' ἀναχωρήσῃ.)

ΕΡΜΗΣ

Μὲ συγχωρεῖτε διὰ τὴν ἐνόχλησιν·
ἀλλ' ἐν ἀκόμῃ, ἂν μοὶ ἐπιτρέπητε.
Διδάξατέ μοι ἄρά γε εὐρίσκονται
ἐδὼ ξενοδοχεῖα;

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Ἄλλο τίποτε.

(Θέλει ν' ἀναχωρήσῃ.)

ΕΡΜΗΣ

Καὶ ποῦ θὰ τ' ἀπαντήσω ; Ποῦ εὐρίσκονται ;

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Ἐμπρὸς, ὀπίσω, δεξιὰ κ' ἀριστερά.

(Θέλει ν' ἀναχωρήσῃ.)

ΕΡΜΗΣ

Ἀλλὰ ξενοδοχεῖα δίδοντα τροφήν,
ὅχι τοὺς ξένους τρώγοντα, εὐρίσκονται ;

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Ζήτηι τα, φίλε, καὶ ἡ τύχη βοηθός.

(Στρέφεται ν' ἀναχωρήσῃ.)

ΕΡΜΗΣ (λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς)

Εὐγνωμονῶ· βαθέως σᾶς εὐγνωμονῶ.

Μ' ἐσώσατε εἰς ξένην πόλιν, κύριε . . .

Χαρίσατέ μοι τὸ χρυσοῦν σας ὄνομα.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Ψαρούδης, μὴ πρὸς βάρος· καὶ σᾶς προσκυνῶ.

(Θέλει ν' ἀναχωρήσῃ.)

ΕΡΜΗΣ

Ὁ Κύριος Ψαρούδης, εἴσθε, εἴσθε σεῖς,

ὁ συμβολαιογράφος Ἀθηνῶν ;

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Ἐγώ.

Σᾶς εἶναι τῶνομά μου, φαίνεται, γνωστόν ;

ΕΡΜΗΣ

Γνωστόν βεβαίως. Κ' ἡ κυρία τὸ λοιπὸν

εἶν' ἡ κυρία Κούλα, ἡ θυγάτηρ σας ;

ΚΟΥΛΑ

Πῶς ; Γνωστὴ εἶμαι εἰς τὸν κύριον κ' ἐγώ ;

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Ἄπορον πράγμα, ἀληθῶς παράδοξον,
ἐκτὸς ἐμοῦ ἀκόμη νὰ γνωρίζητε
τὴν κόρην μου! Τὴν τρέφω ὅπως εἰς κλωδί.
Τὸ ὄνομά της ποῦ καὶ πῶς ἠκούσατε;

ΕΡΜΗΣ

Καὶ ἅπαξ μόνον; Ἄλλο πρό τινων μηνῶν
νομίζετε ἀκούω;

ΚΟΥΛΑ

Περιέργειαν

θα εἶχον νὰ ἤξεύρω τίς ἐπρόφερε
καὶ ἅπαξ τ' ὄνομά μου.

ΕΡΜΗΣ

ὦ! περίεργος,
κυρία μου φωρᾶσθε.

ΚΟΥΛΑ

Καὶ τῆς Εὐας ἂν
ἀπόγονος δὲν ἦμην, ὅ,τι λέγετε
τὴν περιέργειάν μου θὰ διηγείρε.

ΕΡΜΗΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Μὰ τὸ ναὶ, εἶχε δίκαιον ὁ ποιητής·
καὶ ἀντὶ πρέσβυς τοῦ Διὸς, μοὶ ἔρχεται
νὰ γίνω μᾶλλον πρέσβυς ὑπὲρ ἑμαυτοῦ.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Καὶ παρὰ τίνος δι' ἡμᾶς ἠκούσατε;

ΕΡΜΗΣ

Ἔχω ἐταῖρον! Ἦτο πρό μηνῶν ἐδῶ·
κ' ἡμέραν μίαν εἰς τὰς στήλας τοῦ Διὸς
περιεπάτει· καὶ ἐκεῖ τὴν ὄψιν του
εἴλκυσε θαῦμα καλλονῆς. Εἶν' ἄγγελος,

μοὶ εἶπεν, Ἀφροδίτη, ῥόδον, ἀηδῶν,
ἀστήρ, ἀδάμας, καὶ σελήνη κ' ἥλιος,
καὶ τί δὲν εἶναι! Δύω μῆνας σήμερον
αὐτὰ μοὶ κοπανίζει.

ΚΟΥΛΑ

Κωμικώτατος

ὁ ἐνθουσιασμός του.

ΕΡΜΗΣ

Τραγικώτατον

ἐγὼ τὸν λέγω μᾶλλον. Μ' ἐξεκώφανε.

ΚΟΥΛΑ

Καὶ εἰς τὴν γῆν ὑπάρχει τὸ πρωτότυπον,
τὸ κράμα ὄλων τούτων τῶν ἐντελειῶν;

ΕΡΜΗΣ

Πῶς δὲν ὑπάρχει; Ἐρωτήσας, ἔμαθε
πῶς Κούλα ἐκαλεῖτο τὸ πρωτότυπον,
τοῦ συμβολαιογράφου κόρη ὅτι ἦν,
ὅστις Ψαρούδης ἐκαλεῖτο.

ΚΟΥΛΑ

Ἀληθῶς

σωστὰ δὲν θὰ τὰ ἔχη ὁ ἐταῖρός σας.
Πρέπει νὰ εἶναι ἄνθρωπος παράδοξος.
Περίεργος θὰ ἦμην νὰ τὸν ἑβλεπον.

ΕΡΜΗΣ

Κυρία μου, ἀθῶα περιέργεια.
Ἐκεῖνος ὅμως τήκεται ὑπ' ἔρωτος,
καὶ βωμὸς εἶναι φλέγων ἡ καρδία του.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Προχώρει, Κούλα. Ἄς ὑπάγωμεν. Αὐτὰ
δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ τ' ἀκούης. Φθάνει μας.

[ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΑΓΚΑΒΗ — Τόμ. Δ']

ΕΡΜΗΣ (ἐξακολουθῶν)

Καὶ ἓνα τρέφει πόθον, κ' ἦλθε δι' αὐτόν,
νὰ σᾶς ζητήσῃ τὴν ωραίαν χειρὰ σας.

ΚΟΥΛΑ

Νὰ μοὶ ζητήσῃ. . . Πάτερ θενὰ χάσωμεν
τὴν ἐκκλησίαν. Νὰ ὑπάγωμεν καιρός.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Νὰ τῇ ζητήσῃ ; Τί νὰ τῇ ζητήσῃ ;

ΕΡΜΗΣ

Τί ;

τὴν χειρὰ, τὴν καρδίαν της καὶ τὰ λοιπά·
κ' ἐν ἐνὶ λόγῳ τὴν ζητεῖ εἰς σύζυγον.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Ἄλλὰ τί πράγμα εἶν' αὐτός ;

ΕΡΜΗΣ

Ὅμογενής.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Ὅμογενής ! Σηκόν' ἡ ἐπαρχία του ;

ΕΡΜΗΣ

Ἀκούεις ; λέγει.

ΚΟΥΛΑ

Πάτερ, ἐξωρίσαμεν.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Ἴσως καὶ ἄλλα ἔχει προτερήματα.

ΕΡΜΗΣ

Ναὶ, ἔχει πλοῦτον.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Μέγαν πλοῦτον ;

ΕΡΜΗΣ

Μέγιστον.

ΚΟΥΛΑ

Τῆς ἐκκλησίας εἶναι ὥρα.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Ὁχι δά.

Περίμεινε ὀλίγον. Τί βιάζεσαι; (Πρὸς τὸν Ἑρμῆν)
Τὸ λοιπὸν μέγαν;

ΕΡΜΗΣ

Δύω μῆνας ἰδρωσα
νὰ τὸν μετρήσω. Ὡς τὸν ἐξηργύρωσεν . . .

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Εἰς μυριάδας;

ΕΡΜΗΣ

Εἰς ἑκατομμύριον.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

ὦ φίλε, φίλε!

ΕΡΜΗΣ

Πλὴν συγγνώμην σᾶς ζητῶ.
Σᾶς ἐμποδίζω, καὶ ὑμεῖς βιάζεσθε.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Ἡμεῖς; διόλου, καὶ μ' ὑπερευχαριστεῖ
ἡ συναναστροφή σας. Πῶς ἐλέγετε;

ΕΡΜΗΣ

Ἐλεγον ὅτι τὸ ἑκατομμύριον,
καὶ εἴ τι πλέον, ἅμα ἐξηργύρωσεν,
ἐνταῦθα ἦλθεν εἰς τοῦ πόθου τὰ πτερὰ
ἵνα προσφέρῃ ἑαυτόν.

ΚΟΥΛΑ

Ἐλπίζομεν

πτερὰ νὰ μὴ τῷ λείψουν, ὅπως δυνηθῇ
νὰ ἐπιστρέψῃ ὅθεν ἦλθεν, ἀναυλα.

ΕΡΜΗΣ

Ὁ ὑποψήφίός μου δὲν μοὶ φαίνεται
ν' ἀπολαμβάνῃ τὴν καλὴν σας εὐνοίαν.
Ἄν ἡ κυρία ἄλλου εἶδους προτιμᾷ,
εἰς τὰς διαταγὰς της εἰμὶ πρόθυμος,
καὶ ἔχω καὶ τοῦ ἄλλου εἶδους ἕτοιμον.

ΚΟΥΛΑ

Ἀφθονωτάτην ἀποθήκην ἔχετε,
κύριε, βλέπω. Εἴσθε ἔμπορος γαμβρῶν.

ΕΡΜΗΣ

Τοιοῦτό τι τῷ ὄντι. Ἀσμενίζομαι
εἰς διαπραγματεύσεις καρδιοφιλεῖς,
κ' Ἑρμῆν ἐρώτων οἱ πολλοὶ μὲ λέγουσι.

ΚΟΥΛΑ

Λυποῦμαι χρῆσιν τῶν πραγματειῶν ὑμῶν
πῶς δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ νὰ κάμωμεν.

ΕΡΜΗΣ

(Ἐξακολουθῶν)

Τὸ ἄλλο δεῖγμα τῶν ἐμπορευμάτων μου
χρυσὸν δὲν ἔχει μὲν εἰς τὸ ταμεῖόν του,
πλὴν ταμιεύει ἄλλον πλοῦτον μέγιστον
εἰς τὴν καρδίαν· ταμιεύει . . . ποίησιν
καὶ στιχουργίαν.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Νὰ χαρῇ τὸν πλοῦτόν του!

ΚΟΥΛΑ

Δώρημα εἶναι τ' οὐρανοῦ ἢ ποίησις.

ΕΡΜΗΣ

(Καθ' ἑαυτὸν)

Δώρημα εἶναι . . . Προσοχή! Καπνὸν βρωμᾷ.

(Πρὸς τὸν Ψαρούδην)

Δὲν εἶναι ξένος. Πιθανῶς ἠκούσατε
καὶ τῶνομά του. Τὸν καλοῦσι Λύγδαμιν.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Τὸν Λύγδαμιν προσφέρεις; Ταπεινότατος.
Τοιαύτην πραγματείαν, τρισαγαπητέ,
πολλὴν ἂν ἔχῃς εἰς τὰς ἀποθήκας σου,
πῶς θὰ χρεωκοπήσῃς ἔσο βέβαιος.

ΕΡΜΗΣ

Ποιητὴς εἶναι, εἶναι δέ, πλὴν ποιητοῦ,
προσέτι, καὶ πρὸ πάντων ἐρωτόληπτος,
καὶ μάλιστα εἰς τρόπον ὑπερθετικόν.
Ὅπου ἂν μένῃ, ἴσταται ἢ κάθηται,
ἐὰν κοιμᾶται ἢ ἐὰν εἴν' ἐξυπνος,
πονεῖ, στενάζει, πνέει, ψάλλει ἔρωτα.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Αἶ! τὸ ἡξεύρω· κ' ἔλαβεν ἡ Κούλα μου
παραγγελίαν, ὅπου ἂν τὸν ἀπαντᾷ
ἐρχόμενον, νὰ κάμνῃ τόπον τῇ ὀργῇ,
τὰ βέλη ν' ἀποφεύγῃ τῶν βλεμμάτων του,
καὶ ὅταν νυκτοψάλλῃ, εἰς τῆς Μούσης του
τὴν μύτην νὰ τῷ κλείῃ τὸ παράθυρον.

ΕΡΜΗΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Ἴδου πῶς μ' ἐξηγεῖται ἡ σκληρότης της.

(Πρὸς τὴν Κούλαν)

Ὁ δυστυχής! Μ' ἐμπνέει λύπην.

ΚΟΥΛΑ

Ἔχετε

πολὺ καλὴν καρδίαν. Ψάλλει, φαίνεται,
τὰ ἴδια εἰς πᾶσαν νέαν ποῦ ἰδῇ.

ΕΡΜΗΣ

ὦ! Τοῦτο θὰ τῷ ἦτον ἀσυγχώρητον.

Γνωστὸν σᾶς εἶναι, ἢ τὸ ὑποθέτετε ;

(Καθ' ἑαυτὸν)

Νὰ ἐμβαθύνω πρέπει εἰς τὴν φρένα του.

ΚΟΥΛΑ

ὦς ὁ πατήρ μου λέγει, τὸ ἰδίωμα

τῶν ποιητῶν τοιοῦτον εἶναι. Ψάλλουσι

καθὼς αἱ ἀηδόνες. Εἶν' ἡ φύσις των

νὰ ψάλλωσι. Πρὸς ποίαν, ἀδιάφορον.

ΕΡΜΗΣ

Ἄλλ' εἰς αὐτὸν δὲν εἶναι ἀδιάφορον,

καθ' ὅσον εἶδα, ἐπειδὴ κ' εἰς τὴν ἡχῶ,

καὶ εἰς τὴν νύκτα, καὶ εἰς τὸν αὐγερινόν,

καὶ εἰς ἐμέ, μὴ ὄντα νέαν, ἔψαλλε

καὶ ψάλλει μίαν ἐπωδὴν, ἐν ὄνομα,

τὴν Κούλαν.

ΚΟΥΛΑ

Εἶναι ἀληθές;

ΨΑΡΟΥΔΗΣ.

Τὸν ἀναιδῆ!

Πολὺ νομίζω πῶς τὸν τρώγ' ἡ ῥάχη του.

ΕΡΜΗΣ

Ἀληθές εἶναι. Μόνον, λέγει, θησαυρὸν

τὸν ἔρωτά σας ἔχει· κ' εἶναι ἀληθές.

Δὲν ἔχει ἄλλως οὐδὲ κίβδηλον λεπτόν.

Ἐπὶ τῶν δύο ἰδοῦ, ἔχετ' ἐκλογὴν.

Δὲν θέλετε ἐκεῖνον τὸν πολύχρυσον ;

Εἶναι ὁ ἄλλος. Εἶν' ἐπίσης φίλος μου.

Ἐκλέξατέ τον. Θὰ στερῆσθε πιθανῶς

πολλάκις ἄρτου· ἂν πεινᾶτε πλήν, αὐτοῦ
ἢ λύρα νὰ πηδᾶτε θὰ σᾶς βοηθῇ.

ΚΟΥΛΑ

Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε. Νομίζετε
γενναῖον τὴν πενίαν νὰ χλευάζητε;

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Ἄστεῖσμοι ἀρκοῦσι. Πῶς τὸν φίλον σας,
τὸν πρῶτον ἐκ τῶν δύο, τὸν μὴ ποιητὴν,
θενὰ ἰδῶμεν;

ΕΡΜΗΣ

Εὐτυχοῦς συμπτώσεως!
Ἴδου ἐκεῖνος ἔρχεται. Βλέπετ' ἐκεῖ;

(Δειχνύει εἰς τὰ παρασκήνια.)

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Ὁ εὐπρεπὴς ἐκεῖνος, ὁ εὐπρόσωπος,
ὁ βαθυχαίτης;

ΕΡΜΗΣ

Ναί.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Ὡραῖος ἄνθρωπος!

Δὲν εἶναι, Κούλα;

ΚΟΥΛΑ

Ἀδιάφορον.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Ποσῶς.

ΕΡΜΗΣ

Καλὴτερον νομίζω νὰ μ' ἀφήσητε
νὰ ὁμιλήσ' ὀλίγον πρῶτον μετ' αὐτοῦ.
Ἄν δὲν σᾶς εἶναι ὀχληρὸν, ὑπάγετε . . .

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Ναί, ὥς τὴν ἐκκλησίαν.

ΕΡΜΗΣ

Κ' ἐπιστρέφετε.

ΚΟΥΛΑ

Δὲν βλέπω τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπιστροφῆς.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Πῶς; Χωρὶς ἄλλο θενὰ ἐπιστρέψωμεν.

ΕΡΜΗΣ (μόνος)

Ἄν ἐννοῶ, τὸ πρᾶγμα περιπλέκεται.

Φοβοῦμαι μήπως ἔχει πράγματα ὁ Ζεὺς.

Κ' ἐγὼ τὸν ἕνα νὰ μακρύνω ἀπ' ἐδῶ

καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸν ἄλλον κατατρίβομαι.

Εἶν' ἡ ἀρχὴ «διαίρει κ' ἐπιτύγχανε.»

ΖΕΥΣ (ἐπερχόμενος)

Ἀναχωροῦσιν;

ΕΡΜΗΣ

Ἄφες τοὺς ἐμάκρυνα

ἐγὼ, ἵνα σ' ἐκθέσω πρὶν τὰ τρέχοντα,

καὶ τὸ τῆς μάχης σχέδιον συντάξωμεν.

ΖΕΥΣ

Πῶς; Περὶ μάχης πρόκειται;

ΕΡΜΗΣ

Φοβοῦμαι, ναί.

Αὐταὶ αἱ Ἀθηναῖαι αἱ σημεριναὶ

δὲν εἶναι ὥς ἐκείνας ἃς ἐγνώριζας.

Εἰσὶν ἀμβλεῖαι μᾶλλον πρὸς τὸν πειρασμόν,

καὶ θέλεις ἐπιτύχει μόνον παρ' αὐταῖς

ἂν ἀναγνώστης εἶσαι μυθιστοριῶν.

ΖΕΥΣ

Αὐτὴ ἡ λέξις εἶναι καὶ εἰς σὲ γνωστή;

ΕΡΜΗΣ

Καὶ τί γνωρίζεις, Ζεῦ, περὶ τῆς λέξεως;

ΖΕΥΣ

Ἐπῆρα τὴν ὁδὸν σου, ὥς μοι ἔδειξας,
καὶ τὴν κατέβην, κ' ἔπεσε τὸ βλέμμα μου
εἰς βιβλιοπωλεῖον. Ἀνεζήτησα
τὸν πολιόν μου ποιητὴν, τὸν Ὅμηρον,
καὶ τὸν Αἰσχύλον, εἰς ὃν εἶχον τὸ πτερόν
τοῦ αἰετοῦ μου κατατάμ' εἰς κάλαμον,
καὶ τὸν οὐρανοπόρον κύκνον Πίνδαρον·
ἀλλὰ ματαίως. Πᾶν βιβλίον ἔφερεν
ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου «Μυθιστόρημα.»
Λαβὼν εἰς χεῖρας πλείονα τῶν ἑκατὸν,
ἀνέγνων ἐπὶ πάντων «Μυθιστόρημα.»
Συκοφαντοῦσι μυθικοὺς τοὺς χρόνους μας.
Ἀληθῶς εἶναι οὗτος μυθικὸς αἰὼν.

ΕΡΜΗΣ

Εἰς βιβλιοπωλεῖον πάντα τὸν καιρὸν
διέτριψας;

ΖΕΥΣ

Ὁ πλάνης ποῦς κ' εἰς ἕτερα
μ' ἔφερε μέρη. Εἷς τι καταγώγιον
ζοφῶδες, κ' ἐκ δυσώδους πνιγηρὸν καπνοῦ,
φιάλην μ' ἔδωκέ τις μέλανος ζωμοῦ,
καὶ μοι ἐζήτει ἀντ' αὐτοῦ τὴν ψῆφόν μου.

ΕΡΜΗΣ

Βουλευτοῦ ψῆφον θέλει ὁ ἀνόητος,
καὶ εἰς τὸ ὑπουργεῖον δὲν ἐπήγαινε;

ΖΕΥΣ

Προσέτι εἷς τι ἄκτιστον ἐρείπιον
 προσελθὼν, εἶδα πολλὴν πλήθους συρρόην,
 κ' ἡρώτησα ἄν εἶναι ἀγορὰ λαοῦ.
 Γελάσας δέ τις, «Σοφὸς εἶσαι Γερμανὸς,
 τὸ βλέπω, εἶπε, καὶ καθ' Ὅμηρον λαλεῖς.
 Ἄλλ' ὀρθῶς λέγεις. Ἡμεῖς λέγομεν Βουλὴν,
 ἀλλ' ἀγορὰ εἶν' ὅπου γίνεται συχνὴ
 ἀγοροπωλησίᾳ συνειδήσεων.»
 Ἐδὼ δέ, πῶς ἐπῆγες; Τί κατῴρθωσας;

ΕΡΜΗΣ

Νὰ κατορθώσω; Τοῦτο οὐδ' ἐπρόκειτο.
 Ἡ ἐντολή μου ἦν προσκόπου ἐντολή.
 Νὰ ἐρευνήσω τὰς προσβάσεις, τὰς ὁδοὺς
 ἀνέλαβον. Τὴν μάχην θὰ συνάψης σύ.

ΖΕΥΣ

Λοιπὸν τί εὔρες ἀνιχνεύων κ' ἐρευνῶν;

ΕΡΜΗΣ

Ἑρμῆα εὔρον καὶ πολλὰ καὶ χρήσιμα.
 Πρῶτον ἡ Κούλα πῶς σπανίαν καλλονὴν
 καὶ χάριν ἔχει.

ΖΕΥΣ

Δουλὸς σας ὑποκλινής.
 Πρὸς τοῦτο μ' ἦτο περιττὸς ὁ πρόσκοπος.

ΕΡΜΗΣ

Δεύτερον ὅτι ὁ πατήρ της λειτουργὸς
 τῶν νόμων εἶναι, συμβολαίων συγγραφεὺς,
 καὶ πρὸ τοῦ νόμου ἀγαπᾷ τὰ χρήματα.

ΖΕΥΣ

Κακὸν δὲν εἶναι τοῦτο νὰ σημειωθῇ.

ΕΡΜΗΣ

Ὁ νυκτοκράτης τρίτον, ὅστις Λύγδαμιν
 καλεῖται, ὅτι πένεται ὡς ποιητῆς,
 κ' ὅταν λιμώττων θὰ μοὶ δώσῃ τὴν ψυχὴν,
 ὁ Χάρων μάτην ὀβολὸν θὰ τῷ ζητῇ.

ΖΕΥΣ

Τοῦτο, νομίζω, μ' εἶναι ἀδιάφορον.

ΕΡΜΗΣ

Κακῶς νομίζεις, ἐπειδὴ καὶ τέταρτον,
 σπουδαῖον ὑπὲρ τ' ἄλλα, ἰχνηλάτησα.

ΖΕΥΣ

Τὸ ἔτι...;

ΕΡΜΗΣ

Ὅτι πρὸς τὸν νυκτικόρακα
 ἡ Κούλα τρέφει τρυφερά αἰσθήματα.

ΖΕΥΣ

Ἑρμῇ, τί λέγεις; Εἶναι δυνατόν, Ἑρμῇ;

ΕΡΜΗΣ

Εἰς γυναικὸς καρδίαν καὶ εἰς κεφαλὴν
 θεώρει, πάτερ, ὅτι πάντα δυνατά.

ΖΕΥΣ

Ὡστε...;

ΕΡΜΗΣ

Ἐκείνη ἀγαπᾷ τὸν τέττιγα,
 ὅστις τὰς νύκτας κελαδεῖ τὸ Ζεῦ καὶ φεῦ,
 ὁ δὲ πατήρ της τὸν χρυσὸν σου ἀγαπᾷ.

ΖΕΥΣ

Σοφὸν τὸ γένος τῶν πατέρων. Καὶ λοιπὸν
 αὕτη τῆς μάχης ἔσται ἡ παράταξις;

ΕΡΜΗΣ

Αὕτη βεβαίως· καί, ἦ τὰν ἦ ἐπὶ τάν.

ΖΕΥΣ

Χά! Διαστρέφεις τὰ ἀρχαῖα λόγια.

ΕΡΜΗΣ

Δι' ὃ καὶ ἐπεκλήθην Λόγιος Ἑρμῆς.

(Δεικνύων εἰς τὰ παρασκήνια τοῦ βάθους)

Ἴδου ὁ ἄλλος.

ΖΕΥΣ

Ποῖος;

ΕΡΜΗΣ

Ὁ ἀντεραστής.

ΖΕΥΣ

Καλῶς μᾶς ἦλθε!

ΕΡΜΗΣ

Μὲ νομίζει σύμμαχον.

Τοῦ ἔρωτός του μ' ἔθηκε συνήγορον.

ΖΕΥΣ

Ναί, ὥς τὸν δικηγόρον δν ἐγνώρισα
τοὺς πάλαι χρόνους, ὅστις δις ἐλάμβανε
μισθόν, τῶν δύο ἀντιδίκων πρόμαχος.

ΕΡΜΗΣ

Μὴ μὲ προδίδης.

ΖΕΥΣ

Σὺ δὲ πρόδιδε αὐτόν.

ΕΡΜΗΣ

Διὰ νὰ μὴ κινήσης δ' ὑπονοίας του,
καὶ ὅπως σ' ὑπολάβῃ ἓνα τῶν πολλῶν,
εἰς χειῖρας λάβε τὴν ἐφημερίδ' αὐτὴν,
καὶ σοβαρῶς καθήσας, ἀναγίνωσκε.

ΖΕΥΣ (λαμβάνων ἣν ὁ Ἑρμῆς τῷ δίδει ἔφημερίδα)

Μυθιστορία εἶναι ;

ΕΡΜΗΣ

Μὰ τὸν Δία . . . ναί.

(Τῷ δίδει σιγάρων)

Προσέτι λάβε καὶ αὐτὸ καὶ κάπνιζε.

Τὸ ἐκαλοῦμεν καπνοδόχον οἱ Θεοί,

τώρα σιγάρων οἱ θνητοὶ τὸ λέγουσι.

ΖΕΥΣ

ᾠ πρὸς Ἡφαίστου !

(Ἐθῆκε τὸ σιγάρων εἰς τὰ χεῖλη του ἐκ τοῦ καιομένου μέρους, καὶ ἔκἀη.)

ΕΡΜΗΣ

Ἐκ τῆς ἄλλης ἄκρας δά.

(Ὁ Ζεὺς ἀποσύρεται εἰς παράμερον ἐδῶλιον, καὶ κάθηται καπνίζων, καὶ ἀναγινώσκων τὴν ἔφημερίδα.)

ΛΥΓΔΑΜΙΣ (εἰσερχόμενος, πρὸς τὸν Ἑρμῆν)

Σ' εὕρισκω πάλιν. Φίλτατε, ὠμίλησας ;

ΕΡΜΗΣ

Εἶπα καὶ εἶπα ποῦ ἐβγῆκ' ἡ γλῶσσά μου.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Εἶπες, ἀλλ' εἶπες πρὸς σκοπόν ;

ΕΡΜΗΣ

Αἶ αἶ, αἶ αἶ !

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Πῶς αἶ καὶ αἶ ;

ΕΡΜΗΣ

Ἦξεύρεις, τὸ αἰθέριον

ἐκεῖνο δυσκολίας πάντοτε γεννᾷ.

Ἀλλὰ νομίζω ὅτι κάπως ἤρχισεν

εἰς μέλ' ἡ ἀγουρίδα νὰ γλυκύνηται,

τοσοῦτον, ὥστε καὶ μοὶ ὑπεσχέθησαν
νὰ ἐπανέλθουν τάχιστα. Περίμεινε.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

ὦ! πόσας, πόσας σοὶ ὀφείλω χάριτας!

ΕΡΜΗΣ

Ὑπάρχει ὅμως σκόπελος, καὶ πρόσεχε.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Σκόπελος; Ποῖος, ἐννοεῖς;

ΕΡΜΗΣ (δεικνύων τὸν Δία)

Αὐτὸς ἐκεῖ.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Πῶς; οὗτος εἶναι σκόπελος;

ΕΡΜΗΣ

Εἶν' ἐραστής

καὶ πλούσιος. Σοὶ λέγω πρόσεχε.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Καλῶς.

ΕΡΜΗΣ

Νὰ τὸν συστήσω εἰς τὴν Κούλαν χρεωστῶ,
ἀρχαῖον φίλον. Σὺ δὲ πρόσεχε.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Καλῶς. (Ἀποσύρεται.)

ΨΑΡΟΥΔΗΣ καὶ ΚΟΥΛΑ εἰσέρχονται.

ΖΕΥΣ (βλέπων αὐτοὺς εἰσερχομένους, ἐγείρεται καὶ πλησιάζει εἰς τὸν
Ἑρμῆν, πρὸς ὃν ἰδίως)

Ἴδου, ἰδού την. ὦ ἀφάτου καλλονῆς!

Θὰ μὲ συστήσης, φίλτατον Ἑρμίδιον;

ΨΑΡΟΥΔΗΣ (πρὸς τὴν Κούλαν ἰδίως)

Ἀνοίκειον θὰ ἦτο νὰ μὴ μείνωμεν.

Τῷ ὑπεσχέθην πῶς θὰ ἐπανέλθωμεν.

ΚΟΥΛΑ (ἰδοῦσα τὸν Δία παρὰ τῷ Ἑρμῇ)

Ἄλλὰ νυστάζω, πάτερ, καὶ ἀπηύδησα.

Εἶν' ὥρα εἰς τὸν οἶκον νὰ ὑπάγωμεν.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ (πλησιάζων τὸν Ἑρμῆν ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους, ἰδίως πρὸς αὐτὸν)

Ἢ Κούλα! ὦ! ἢ Κούλα! Σκοτοδινιῶ.

Θάνατον δός μοι ἢ μακαριότητα.

ΚΟΥΛΑ (ἰδοῦσα τὸν Λύγδαμιν, πρὸς τὸν πατέρα της)

Ἄν ὅμως θέλῃς, καὶ ἂν πρέπη, μένομεν.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Ἄφ' οὗ νυστάζεις . . .

ΚΟΥΛΑ

Ὅχι τόσον δὰ πολύ.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Ἀπηυδημένη ἐὰν εἶσαι . . .

ΚΟΥΛΑ

Ἢμπορῶ

ν' ἀνθέξω. Ἄφ' οὗ πρέπει, ἀδιάφορον.

Θὰ μείνω, δὲν μοὶ μέλει.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Κόρη μου καλή!

(Πρὸς τὸν Ἑρμῆν)

Ὑμεῖς καὶ πάλιν! Συγκυρία εὐτυχής!

Δὲν ἤλπιζον ἀπόψε πῶς θὰ σᾶς ἰδῶ,

τόσον ἐξώρας μάλιστα.

ΕΡΜΗΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Τὸν πονηρόν!

(Πρὸς τὸν Ψαρούδην)

Εἶν' ἐδική μου εὐτυχία, κύριε.

Τὸν φίλον μου ἐνταῦθα περιέμενον,

ὃν ἄφετέ με νὰ συστήσω κ' εἰς ὑμᾶς.

ΖΕΥΣ (δίδων τῷ Ψαρούδῃ τὴν χεῖρα)

Πολλὴ τιμὴ μου.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Κύριε . . . Ὁ Κύριος . . . ;

ΕΡΜΗΣ

Ὁ Κύριος . . . (Καθ' ἑαυτὸν)

Ἐδὼ δὰ τὴν ἐπάθαμεν.

(Πρὸς τὸν Ψαρούδην, διστάζων)

Ὁ . . . Κύριος . . .

ΖΕΥΣ (ταχέως παρεμβαίνων)

Κρονίδης. Τὸ ἐπάγγελμα . . .

(Διακόπτεται διστάζων καὶ ἀποβλέπων πρὸς τὸν Ἑρμῆν.)

ΕΡΜΗΣ (διακόπτων αὐτὸν)

Ὁμογενής.

ΖΕΥΣ (μετ' ἐκπλήξεως)

Ὁμογε. . . Ναὶ, ὁμογενής.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Μεγάλως χαίρω, ταύτην τὴν τιμὴν λαβὼν
τὸ ἔξοχόν σας νὰ γνωρίσω πρόσωπον.

Εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ πρῶτον ἔρχεσθε ;

Βεβαίως ὑποθέσεις σᾶς ἐκάλεσαν.

ΕΡΜΗΣ

Σᾶς εἶπον ἐκ δευτέρου ὅτι ἔρχεται
ὁ κύριος, καὶ ὅτι εἰς τὴν πρώτην του
ἐπιδημίαν, παρὰ τὸ Ὀλύμπιον
μακρόθεν ὑμᾶς εἶδε καὶ τὴν κόρην σας.

ΖΕΥΣ

Ναὶ, ὅλα εἶναι ὡς τὰ λέγει. Ἔρχομαι
δι' ὑποθέσεις, ἦ, εἰλικρινέστερον,
μία καὶ μόνη μ' ἔφερεν ὑπόθεσις

σπουδαιοτάτη, καὶ πρωτίστη δι' ἐμέ,
καὶ ἥτις ἐξαρτᾶται ἐξ ὑμῶν.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Ἐμοῦ;

ΖΕΥΣ

Τῆς θυγατρὸς σας εἶδα ἀκτινοβολοῦν
ὥς ἥλιον τὸ κάλλος τὸ ἐξαίσιον,
κ' εἰς ἀρμονίαν ἐνταθείσας ἔρωτος
ἡσθάνθην ὅλας τῆς ψυχῆς μου τὰς χορδὰς,
καὶ πρὸ ποδῶν της ν' ἀποθέσω ἔρχομαι
τὴν εὐτυχίαν πᾶσαν καὶ τὸν πλοῦτόν μου.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ (ιδίως πρὸς τὴν Κούλαν)

Τὸν πλοῦτόν του, ἀκόμη καὶ τὸν πλοῦτόν του.
Ἀκούεις, κόρη, τὴν τιμῶσαν προσφοράν;

ΛΥΓΔΑΜΙΣ (ιδίως πρὸς τὸν Ἑρμῆν)

ὦ! μέχρι ποῦ προβαίνει βλέπεις, ἤκουσας.
Καὶ μίαν λέξιν δι' ἐμέ δὲν θὰ εἰπῆς;
Καιρός· ἢ τώρα ἢ ποτέ.

ΕΡΜΗΣ (πρὸς τὸν Ψαρούδην)

Τὸν Κύριον

νὰ σᾶς συστήσω εἶναι ἴσως περιττόν.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Περιττόν εἶναι, περιττόν.

ΚΟΥΛΑ

Γνωρίζομεν

τὸν Κύριον.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Δὲν εἶπε ποτὲ ἄλλοτε
πῶς μὲ γνωρίζει. ὦ ἐλπίς, χρυσῇ ἐλπίς,
ἀκτίς σου θεία ἐπ' ἐμέ κατέρχεται.

[ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΡΑΓΚΑΒΗ — Τόμ. Δ']

(Πρὸς τὸν Ψαρούδην)

Καὶ εἰς ἐμὲ ὁμοίως ἐπιτρέψατε,
παρακαλῶ . . .

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Τὴν ῥάχιν σας νὰ τρέψετε
παρακαλῶ.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Ν' ἀκούσης μόνον σοὶ ζητῶ,
καὶ μίαν λέξιν θὰ σ' εἰπῶ.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Νὰ σὲ εἰπῇ
παππᾶς 'ς τ' αὐτὶ καὶ διάκος 'ς τὸ κεφάλι σου.
Καιρὸν δὲν ἔχω. Ὑπαγε τὸν δρόμον σου.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ (πρὸς τὸν Ἑρμῆν)

Ἀκούεις πόσον μ' ἀδικεῖ. Βοήθησον.

ΕΡΜΗΣ (πρὸς τὸν Ψαρούδην)

Ἀπότομος, ὦ φίλε, εἶσαι πρὸς αὐτόν.
Δὲν εἶναι ἀναγκαῖον οὐδὲ δίκαιον.
Τί τὸν κωλύεις; Ἄφες νὰ εἰπῇ, κ' ἰδὲ
τί θέλων καὶ προτείνων ἦλθε, καὶ αὐτὸς
προγαμιαίαν ποίαν φέρει δωρεάν.
Τί κινδυνεύεις; Μήπως μέχρι τέλους σὴ
ἡ ἐκλογὴ δὲν εἶναι κ' ἡ ἀπόφασις!

(Πρὸς τὸν Δία κατ' ἰδίαν)

Ἄφες, ἄς φέρῃ τὴν χολὴν κιθάραν του,
καὶ τῶν νυκτίων κώμων του τοὺς γογγυσμοὺς,
καὶ τὸν τετρυπημένον ἐπενδύτην του.
Ὅταν ἰδοῦν τί φέρεις, λογιζόμεθα.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ (πρὸς τὴν Κούλαν)

Τί λέγεις; Θέλεις καὶ αὐτοῦ ν' ἀκούσωμεν

τοὺς λόγους, κόρη ; Τί νομίζεις ;

ΚΟΥΛΑ

Τί ἐγὼ

νομίζω πάτερ ; Δέν νομίζω τίποτε.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

"Α ! δέν νομίζεις τίποτε ; 'Αλλ' ἤξευρε,
φιλτάτη κόρη, πῶς ἐγὼ δέν πρόκειται
νὰ λάβω ἄνδρα· σὺ νὰ λάβῃς πρόκειται.
Λοιπὸν εἰπέ μοι ἐὰν θέλῃς καὶ αὐτὸς
νὰ ὁμιλήσῃ. Σ' ἐρωτῶ, ἅπαξ, δὺς, τρίς.

ΚΟΥΛΑ

"Ας ὁμιλήσῃ, πάτερ, ἐὰν δίκαιον
σὺ τὸ εὐρίσκῃς. Δέν ἐνδιαφέρομαι.
"Αλλως ἡξεύρω ὅ,τι ἔχει νὰ εἰπῇ
ὁ Κύριος, καὶ ἴσως τὸν ἀπήλλαττον
τῆς ῥητορείας, ἂν ἐγὼ τὰ ἔλεγον.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Τί προϋτιθέμεν νὰ εἰπῶ ἡξεύρετε ;

ΚΟΥΛΑ

"Ο,τι εἰς ὅλας λέγετε καὶ ψάλλετε
ὅσ' εὐρεθῶσιν εἰς τὸν δρόμον σας. Αὐτῶν
ὄντα δέν εἶδατ' ἐντελέστερα ποτὲ,
οὐδὲ τοιαῦτα τρέφει θαύματα ἢ γῆ,
οὐδ' εἶναι ὅμοιά των εἰς τὸν οὐρανόν·
οὐδ' ἄλλου ἀνεφλέχθη ἡ ψυχὴ ποτὲ
ὑπὸ τοιαύτης ἔρωτος πυρκαϊᾶς.
Αὐτὰ εἰς πᾶσαν νέαν ἀπευθύνετε
δι' ἐγκυκλίων λόγων σας οἱ ποιηταί.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

"Ολοι ;

ΚΟΥΛΑ

Ἄν ὅχι ὅλοι, ὅμως σεῖς.

ΖΕΥΣ

Καλὰ

τῷ εἶπεν. Εἶδες μετὰ πόσης χάριτος
τῷ εἶπε «σύρε πέρα ;»

ΕΡΜΗΣ

Τὸ θαρρεῖς ;

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Δεινὴν

κατηγορίαν κατ' ἐμοῦ τοξεύετε.
Πρὸς ὑμᾶς οὕτω τίς μ' ἐσυκοφάντησε ;

ΚΟΥΛΑ

Ἐγὼ ἂν ἀπατῶμαι, κόρη εὐπείστος
καὶ οἰκουροῦσα, ἀλλ' ὄξυδερκέστερος
εἶν' ὁ πατήρ μου.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Ὅστις μὲ ἠδίκησεν.

ΚΟΥΛΑ

Εἰς αὐτὸν μάτην θέλετε νὰ κρύψητε
τὸ τί φρονεῖτε καὶ τὸ πῶς αἰσθάνεσθε.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Δι' ἀδιαφορίας καὶ ψυχρότητος,
ἢ ἄλλους προτιμῶσα ἢ μισοῦσά με
ὥς τολμητίαν νὰ μὲ τιμωρήσητε,
ὥς ἄραντα τὸ βλέμμα ὑπὲρ ἑμαυτὸν,
καὶ ἀρνούμενη νὰ μὲ θανατώσητε,
εἶναι, Κυρία, πληρὲς σας δικαίωμα.
Πλὴν τίς ἀνάγκη καὶ πληγὰς νὰ φέρητε
ἀδίκου εἰρωνίας εἰς τὸ θυμὰ σας ;

ὦ ! εἴθε εἶχον ἦν μοι ἀποδίδετε
καρδίας εὐστροφίαν ! Θεὸν' ἀπέσειον
τὴν δυσapάλλακτόν μου χρυσὴν ἄλυσιν,
θ' ἀπέβαλλον τὸν γῦπα, ὅστις φλογεροὺς
τοὺς ὄνυχας ἐμπήγει εἰς τὰ σπλάγχνα μου.
Ὅχι, δὲν καίω τὸ αὐτὸ θυμίαμα
εἰς ὅλας ἢ εἰς ἄλλας. Σήμερον τολμῶ
νὰ τὸ ἐκφράσω πρῶτον, ἄδειαν λαβών.
Διὰ σὲ μόνον, μόνον εἰς τὸν σὸν βωμὸν
αὐτ' ἡ καρδία καί' εἰς ὀλοκαύτωμα.
Μακρὰ μοι εἶναι ἔρημος ἡ ἄλλη γῆ,
καὶ ὅπου σὺ δὲν εἶσαι, ἄχαρι κενὸν
τὸ πᾶν, καὶ πένθος ἡ ζωὴ μου.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Τὰ τὰ τά.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Παράφρων δὲν ἐπλάσθην, οὐδὲ ἄμοιρος
κοινοῦ νοός, καὶ ὅμως παρεφρόνησα.
Καρπὸν γενναῖον τῶν σπουδῶν συνέλεξα,
ἀλλὰ ματαίως σήπεται ἀμεληθεῖς,
καὶ δαπανῶ τὰς ὥρας τὰς νυκτερινὰς
ἄνω καὶ κάτω, ὡς ψυχὴ νυκτοπλανῆς,
πρὸ τῆς κλειστῆς σου θύρας, ψάλλων ἄφρονα.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Ἴδου ἡ πρώτη λέξις ποῦ ἐξέφυγε
τοῦ στόματός του φρόνιμος καὶ ἀληθής.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

Ἀνάξιος πῶς εἶμαι τῆς ἀγάπης σας
τὸ ἐννοῶ, καὶ παύω ἀξιῶν αὐτήν,
οὐδ' ἀπαιτῶ ἂν πάσχω νὰ φροντίζητε.

Στερήσατέ με τῆς ζωῆς, ἂν θέλητε,
πλὴν μὴ τοῦ τελευταίου, μόνου ἀγαθοῦ,
τοῦ πλούτου ὃν θὰ λάβω εἰς τὸν τάφον μου,
τῆς ὑπολήψεώς σας. Ταύτην ἀπαιτῶ.

ΚΟΥΛΑ

Ἡ γλῶσσά σας πῶς πνέει εἰλικρίνειαν
ἀναγνωρίζω, καὶ συγγνώμην σᾶς ζητῶ
διὰ τὰς λέξεις τὰς ἀπερισκέπτους μου.
Εἰλικρινῇ δεχθῆτε τὴν μετάνοιαν.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

ὦ ! ὑπερβαίνει πᾶσαν προσδοκίαν μου
ὁ λόγος σας. Μὲ φέρ' εἰς τὰ Ἥλύσια.

ΖΕΥΣ

(Πρὸς τὸν Ἑρμῆν)

Πόθεν γνωρίζει οὗτος τὰ Ἥλύσια ;

ΕΡΜΗΣ

Τὰ ἤκουσε πολλάκις εἰς ποιητικούς
ἀγῶνας ἀντηχοῦντα.

ΖΕΥΣ

Ἔχεις δίκαιον.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ (πρὸς τὴν Κούλαν)

Μὲ κατανύγει ἡ ἐμπιστοσύνη σου.
Οὐράνιον τὸ δῶρον. Ὡς ἀντίδωρον
δέξαι καρδίαν καθαρὰν καὶ φλέγουσαν
διὰ σέ μόνην, διὰ σέ ἀείποτε.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Νομίζω ἐθαῤῥύνθης, φίλε, καὶ πηδᾶς
ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα. Εἶπες ἀρκετά.

ΖΕΥΣ

Ὁ Κύριος δὲν εἶναι λόγων φειδωλός.

Δικαίωμά του εἶναι νὰ τοὺς σπαταλᾷ.

Μὴ τῷ φθονῇτε. Εἶν' ὁ μόνος πλοῦτός του.

(Πρὸς τὴν Κούλαν)

Εἰσὶν ἀλλοίας φύσεως οἱ θησαυροὶ
 ὧν σοὶ προσάγων ἔρχομαι τὴν ἀπαρχὴν,
 τῶν σῶν λαμπρῶν χαρίτων ἀξιώτεροι.
 Σοὶ φέρω ὅχι ὅσον κρύπτει ἄργυρον
 εἰς στεῖρας φλέβας τὸ ἀρχαῖον Λαύριον
 ἀλλὰ χρυσὸν ὁποῖον εἰς τὸ ρεῦμά των
 οἱ τῆς Καλλιφορνίας σύρουν Πακτωλοὶ,
 καὶ τῆς Γολκόνδης κρύπτουσιν αἱ φάραγκες.
 Πτωχοὶ εἰσὶν ἐμπρὸς μου Κροῖσος καὶ Ῥοτσίλδ.
 Τοῦ συρμοῦ κόσμος ἂν σοὶ εἶν' εὐάρεστος,
 τοῦ κάλλους σου θ' αὐξήσῃ τὴν εὐπρέπειαν
 φθονητὸς πλοῦτος ἐνδυμασιῶν τοῦ Βόρθ¹.
 διάχρυσοι χιτῶνες ὀλοσηρικοὶ,
 καὶ πέπλοι ὡς ἀράχνης ἀτμούφαντοι
 τὰ μέλη σου τ' ἀφρώδη θὰ καλύπτωσι·
 ἀδάμαντες θὰ στίλβωσ' εἰς τὴν κόμην σου
 ὡς οἱ ἀστέρες διὰ τῶν χρυσῶν νεφῶν,
 πλεκόμεν' εἰς ἀκτίνων διαδήματα,
 καὶ εἰς τ' ὠραῖον στῆθός σου θ' ἀστράπτωσιν,
 ὡς ἄνθ' εἰς τὴν χιόνα, λίθοι τιμαλφεῖς·
 τῆς δὲ στολῆς σου τὴν μεγαλοπρέπειαν
 θενὰ φθονοῦν τοῦ κόσμου αἱ βασίλισσαι
 τοῦ ὀλοκλήρου ὡς καὶ τοῦ ἡμίσεως².

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Κόρη μου, κόρη, ἤκουσας, τὰ ἤκουσας;

¹ Περίπυστος ῥάπτῃς γυναικεῖων ἐνδυμασιῶν ἐν Παρισίοις.

² Περιττὸν νὰ σχολιάσωμεν τί ἐστὶν ἡμισὺς κόσμος *demi monde*.

ΚΟΥΛΑ

Μοὶ παριστᾷ εἰκόνα, πάτερ, μαγικήν.

ΖΕΥΣ

Θὰ κατοικήσης μέλαθρα ὑψίδομα,
στίλβοντ' ἀργύρου καὶ κυάνου καὶ χρυσοῦ·
θενὰ σὲ περιέπη ὄχλος οἰκετῶν,
καὶ ἵπποι βαθυχαῖται, Ἀραβογενεῖς,
τὸ εὐπρεπές σου τέθριππον θὰ σύρωσιν.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ (σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ Ἑρμοῦ)

ὦ! δέξαι φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης μου.

ΖΕΥΣ

Ταῦτα σοὶ φέρει τ' ἀγαθὰ ὁ ἔρως μου·
τοιαύτην εὐτυχίαν ἐπαγγέλλεται.
Εἰπέ ἂν κρίνης ἰσοστάθμους πρὸς αὐτὴν
τῶν φρούδων αἰσθημάτων τοὺς μινυρισμούς,
ἢ ἂν ὑπάρχη ἄλλη πλὴν αὐτῆς εἰπέ.
Τί πρὸς τὴν πρότασίν μου λέγεις;

ΚΟΥΛΑ

Μὲ τιμᾷ,

πλὴν....

ΖΕΥΣ

Τί; διστάζεις;

ΚΟΥΛΑ

Δὲν ἄρνοῦμαι, μ' ἐκθαμβοῖ,
πλὴν τῆς καρδίας μοὶ διδάσκουσ' οἱ παλμοὶ
πῶς πλοῦτος κ' εὐτυχία διαφέρουσι.

ΖΕΥΣ

Δὲν εἶν' ὁ πλοῦτος εὐτυχία, σύμφημι,
ἀλλ' ἢ χρυσῇ τῆς εἶναι γέφυρα, ἢ κλείς
πρὸς πᾶσαν τέρψιν καὶ πρὸς πᾶσαν ἡδονήν,

ἐξ ὧν ἡ εὐτυχία διαπλέκεται.

Ὅταν αὐτὸν σοὶ δίδω, δίδω ἐνταύτῳ
τὰς ἀπολαύσεις πάσας, αἵτινες εἰσὶ
τῆς ζωῆς τέρμα καὶ σκοπὸς τῆς τελικός.

ΚΟΥΛΑ

Τὰς ἀπολαύσεις σκοπὸν λέγεις τῆς ζωῆς ;

ΖΕΥΣ

Πρὸς ποῖον ἄλλον πόθοι ἐνεσπάρησαν
εἰς τὰς καρδίας, καὶ ὠξύνθ' ἡ αἴσθησις ;
Πρὸς τί ἀπλοῖ ἀγκάλην τρυφηλὴν ἡ γῆ,
καὶ πλήρης κάλλους μειδιᾶ ὁ οὐρανός ;
Εἶν' εὐωχία ἡ ζωὴ, καὶ εἰς τρυφὴν
καλεῖ ἡ φύσις. Ὁ ἀγεύστως ἡδονῶν
βιώσας, μάτην τὴν ζωὴν διέτρεξε,
καὶ φθάνει ὅπου σβύννονται αἱ ἡδοναί,
καὶ ὅπου σβύννει καὶ αὐτός, εἰς τὸ μηδέν.

ΚΟΥΛΑ

Ν' ἀντιπαλαίσω πρὸς ὑμᾶς δὲν δύναμαι.
Ἐμοῦ ἀρχαιοτέραν πεῖραν ἔχετε.
Τὸν νοῦν νικᾶτε καὶ τὴν φαντασίαν μου,
ἀλλ' ἡ καρδία ἐξανίσταται ἐντὸς,
καὶ ἄλλην γλῶσσαν ὁμιλεῖ. Ἐπὶ τὴν γῆν
τῆς εὐτυχίας μόνη πίπτει ἡ σκιά,
τὸ ἄνθος τῆς δὲ θάλλει εἰς τὸν οὐρανόν,
ὅπου εἰς στέψιν φύεται τῆς ἀρετῆς.

ΖΕΥΣ

Κωφεύ' εἰς πόθους ἡ ψυχὴ σου ἐντελῶς ;

ΚΟΥΛΑ

Ἐντός μας πόθοι γήϊνοι φωλεύουσιν,
ἀλλ' ἀνατέλλει εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς,

ὥς ὁ τὰ ἄστρα ἀφανίζων ἥλιος,
 ἕτερος πόθος, πάντων φλογερώτερος,
 ἀπὸ τῆς ὕλης, ἀπὸ τῶν τελμάτων της
 τὰς πτέρυγας ἀνοίγων πρὸς τὸν οὐρανόν.
 Αὐτὸς μᾶς λέγει ὅτ' ἡ γῆ πολύχαρις
 διεκοσμήθη, ὅτι τὸ στερέωμα
 ὑπὲρ ἡμᾶς ἠπλώθη, θαῦμ' ἀπέραντον,
 ἵνα ἡ ὄψις τῶν θαυμάτων τὰς ψυχὰς
 εἰς τῶν θαυμάτων τὸν πατέρ' ἀναπτερῇ.

ΖΕΥΣ

Μέχρις οὗ φθάσῃ ἡ πολύκλαυστος στιγμή
 καθ' ἣν θὰ ἐνθυμῆσαι μετὰ κοπετῶν
 ὅτι ζωὴν πλασθεῖσαν διὰ τὴν χαρὰν
 εἰς φρούδας θεωρίας διαρρίψασα,
 θὰ κεῖσαι μετ' ὀλίγον, ἀνεπίδεκτος
 ἡδονῆς, πόθου καὶ χαρᾶς, χοῦς εἰς τὸν χοῦν.

ΚΟΥΛΑ

Οὐχί. Ὁ πόθος μοι προλέγει ὁ αὐτὸς
 ὅτι τὸν χοῦν ὁπότε ῥίψω εἰς τὸν χοῦν,
 εἰς τὸ μηδέν, ὡς εἶπας, δὲν θενὰ σβεσθῶ,
 καὶ κουφοτέρα θ' ἀποπτῶ πρὸς τὴν πηγὴν
 ἀφθάρτων κ' αἰωνίων ἀπολαύσεων.
 Τὸ κράτος τοῦ θανάτου θριαμβεύουσα,
 φεύγουσα θραύει ἡ ἀθάνατος ψυχή.

ΖΕΥΣ (πρὸς τὸν Ἑρμῆν)

Τῆς κορασίδος ταύτης δὲν ἡξεύρω πῶς
 ἡ στωμυλία θορυβεῖ τὴν φρένα μου.

ΕΡΜΗΣ

Ἔχει τὴν γλῶσσαν ἱκανῶς εὐκίνητον.
 Ἐξ ὧν λέγει φαίνεται σχισματική.

ΖΕΥΣ

Πρόδηλον ὅτι δὲν πιστεύει εἰς ἡμᾶς.

ΕΡΜΗΣ

Οὐχί. Πιστεύει εἰς τοὺς διαδόχους μας,
καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρει τῶν πολλῶν
οἵτινες εἰς κἄνένα δὲν πιστεύουσι.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Κόρη μου, ἄφες τὰς στομφώδεις λέξεις σου.
Δὲν εἶναι τώρα ὥρα κατηχήσεως.
Καταλαμβάνω ἐξ αἰδοῦς πῶς σιωπᾷς·
ἀλλ' ἂν τὴν πατρικὴν μου θέλῃς ἄδειαν,
τὴν ἔχεις πλήρη, νὰ δεχθῇς τὸν κύριον,
ὅστις σοὶ τείνει χεῖρα πλήρη ἀγαθῶν.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

ὦ κόρ', εἰς ἣν λατρείαν τρέφω ἱεράν,
ἐπίτρεψόν μοι εἰς τῶν αἰσθημάτων σου
τὸ ὕψος νὰ προσφέρω φόρον θαυμασμοῦ.
Δὲν κλίνεις γόνυ εἰς τὸν μόσχον τὸν χρυσοῦν,
καὶ εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν εἰς ἣν ἄγγελοι
ἐνδιαιτῶνται, αἶρεις τὴν διάνοιαν.
Ναί, ἐκ τοῦ πλούτου εὐτυχία δὲν ἀνθεῖ.
Εὐγενεστέραν ἔχει ρίζαν. Τρέφεται
εἰς τῆς καρδίας τοὺς μυχοὺς, ποτίζεται
ὑπὸ δακρύων συμπαθείας, καὶ λαμπρὰ
βλαστάνει, ὥς τὴν θάλψῃ ἔρωτος ἀκτίς.
Ἀναποσπάστως, δύο ἀγαπώμενοι
ὁμοῦ τὸν βίον νὰ διαπορεύωνται
τὴν χεῖρα εἰς τὴν χεῖρα, κ' ἐναρμόνιον
διπλοῦν νὰ ψάλλῃ μέλος ἢ καρδία των,
τοῦ παραδείσου μελωδίαν, κ' ὑπαρξιν

ὁμοῦ οἱ δύο μίαν ν' ἀπαρτίζωσι,
κοινήν τὴν λύπην ἔχοντες καὶ τὴν χαρὰν,
καὶ, τέλος, τοῦ θανάτου ἡ φιλία χεῖρ
νὰ τοὺς ἐνώσῃ εἰς αἰωνιότητα,
ἰδοῦ τῆς εὐτυχίας τὸ κορύφωμα.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Ὡς δι' αὐτὸ, τί λόγος; Τὸ κορύφωμα
αὐτὸ τῆς εὐτυχίας, θάνατον κοινόν,
λιμοκτονίας θάνατον ποιητικόν
νὰ ἐπιτύχῃ εἶναι ὑπερβέβαιος
ὅστις ὡς μόνον πλοῦτον τὰ αἰσθήματα,
ὡς μόνον ἔχει πορισμὸν τὴν ποίησιν,
καὶ πᾶσαν νύκτα τὸ κενὸν θυλάκιον
καὶ τὴν κενὴν του περιφέρει κεφαλὴν,
κ' εἰς τ' ἄστρα ψάλλει, κ' ὑπὸ τὰ παράθυρα,
ἐν ᾧ ὁ στόμαχός του παίζει ταμπουράν.
Ὁ νοῦς σου, φίλτατέ μου, ἔκαμε πτερὰ,
καὶ λησμονεῖς πῶς ἴσως χρεῖαν καὶ τροφῆς
ἡ μέλλουσά σου ἔχει οἰκογένεια.
Τρώγει ἀέρα ὅστις ἀεροβατεῖ.
Θὰ σ' ἔχω χάριν, ὅταν ἔλθῃ τρυφερά
ἡ σύζυγός σου, καὶ σοὶ λέγῃ, «Φίλτατε,
τὸν πῖλον τοῦτον δός μοι, καὶ τὸ ἔνδυμα,
καὶ τὸν μανδύαν· εἶναι τώρα τοῦ συρμοῦ.»
σὺ νὰ τῇ ψάλλῃς στίχους εἰς ἀπόκρισιν.
Καὶ σὺ ὅσάκις θὰ τῇ λέγῃς «σ' ἀγαπῶ»,
«τρία πουλάκια» θὰ σοὶ ἀποκρίνεται,
καὶ δὲν ἡξεύρω τί ὡς τέλους θὰ συμβῇ.

ΚΟΥΛΑ

Μὴ τὴν γυναῖκα οὕτω, πάτερ, ἀδικῇς.

Φιλόκοσμον τὴν λέγεις καὶ φιλάρεσκον,
καὶ ἴσως εἶναι. Ὅμως τῆς καρδίας της
ἢ ἔξω αὕτη εἶναι ἐπιφάνεια,
ἐντὸς δὲ στέγει τὸν στιλπνὸν ἀδάμαντα
πιστῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως.

Πᾶν ὅ,τι λάμπει τὴν ἐλκύει, τέρπεται
εἰς ἐπιδείξεις καὶ εἰς πολυτέλειαν·
ἀγαλλομένη ὅμως πᾶσαν στέρησιν,
τὸν ξηρὸν ἄρτον, τὴν καλύβην δέχεται,
ἣν ἀγιάζει ἔρωτος μειδίαμα.

Μεριζομένη θλίψις εἶναι ἡδονή,
καὶ ἡ θυσία ὑπὲρ ὧν τις ἀγαπᾷ
εἰς γυναικὸς καρδίαν εἶν' ἀπόλαυσις.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

ὦ! οὕτω θὰ ὠμίλουν, θὰ ἡσθάνοντο
ἡγιασμένα πνεύματα τῶν οὐρανῶν.
Ἄλλ' ὅχι, τοῦτον τῆς αὐταπαρνήσεως
ποτὲ δὲν θ' ἀπαιτήσω τὸν ἡρωϊσμόν.
Δὲν ἔχω πλοῦτον νὰ προσφέρω ὑβριστήν·
ἀλλ' ὅσῃν εἰς τὸ σῶμα, ὅσῃν εἰς τὸν νοῦν
ἡ μήτηρ φύσις μοὶ παρέσχε δύναμιν,
πᾶσαν πνοήν μου, στιγμὴν πᾶσαν τῆς ζωῆς
θὰ δαπανῶ τούντεῦθεν εἰς διηνεκῇ
ἐμοὶ καὶ ἄλλοις χρήσιμον ἐνέργειαν.
Ἄργον ἐνταῦθα δικηγόρου δίπλωμα
ἐπὶ τοῦ κόλπου περιφέρω, τοὺς παλμοὺς
τοῦ βαρυπόνου στήθους μου ἀντανακλοῦν.
Δι' αὐτοῦ θέλω, εἰς τὸν στρόβιλον ρίφθεις
τῆς κοινωνίας, παλαιστῆς ἀκάματος,
τὴν ὑπαρξίν μου κατακτήσει, καὶ αὐτὴν

ἀφοσιώσει πᾶσαν εἰς τὴν φίλην μου.
 Ἐπελπισίας σκώληξ μὲ κατέτρωγε,
 κ' ἐφυλοῖρόβει μαρανθεὶς ὁ βίος μου.
 Θάλλουσ' ἀκτὶς ἂν λάμψη ἐπ' αὐτὸν χαρᾶς,
 καρπῶν γενναίων θενὰ φέρη βλάστησιν.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Εὖγε, γεννάδα. Τώρα λέγεις γνωστικά.
 Ἦλθεν ὁ νοῦς σου πάλιν εἰς τὸν τόπον του.
 Ἐργάζου, φίλε. Τοῦτο θέλει ὁ Θεός·
 καὶ ἐν ἰδρῶτι ζῆθι τοῦ μετώπου σου.
 Αὐτὸ σὲ σώζει, καὶ συγχρόνως σὲ τιμᾷ.
 Ἀλλὰ τὴν χεῖρα νὰ ἐκτείνῃς μὴ ζητῆς
 ὅπου δὲν φθάνει. Τὸ σταφύλ' εἶναι ξυνόν·
 καταλαμβάνεις; Ὅλ' εἰς ἓνα λέβητα,
 βλέπεις, δὲν βράζουν. Διαφέρουν ἄνθρωποι
 καὶ περιστάσεις· ἄλλο χῶμα γίνεται
 τοῦ μαγειρείου εὐτελὲς τηγάνιον,
 καὶ ἄλλο τῆς Τανάγρας ἀγαλμάτιον.
 Ἀλλ' εἰς τοῦ βίου τὸν πυθμένα σύρονται,
 ἐναγωνίως τὴν ὁδὸν των τέμνοντες,
 ἄλλοι ἀνέτως εἰς τὰς ἀκρωρείας του
 τοὺς λαμπροτέρους τῶν καρπῶν του δρέπουσιν.
 Ὅρυττε, νέε, ὥς ἡ τύχη σ' ἔταξε,
 καὶ θήλαζε τῆς μοίρας τὸν ξηρὸν μαστὸν,
 καὶ ἄφες ἄλλους νὰ πετῶσ' εἰς κορυφὰς
 τοὺς καλουμένους εἰς τὴν εὐωχίαν της.
 Τί λέγεις, Κούλα; Δὲν μοὶ δίδεις δίκαιον;

ΚΟΥΛΑ

Ἀλλὰ προσβάλλει κεραυνὸς τὰς κορυφάς.

ΖΕΥΣ

Μὴ κεραυνοὺς τρομάζης. Εἶσαι ἀσφαλὴς
στεγαζομένη ὑπὸ τὴν αἰγίδα μου.

Ὅστις εἰς χεῖρας ἔχει τὸν χρυσοῦν μοχλὸν,
καὶ τῆς ἰσχύος κέκτεται τοὺς κεραυνούς.

Ἐλθέ, καλὴ παρθένε, μετ' ἐμοῦ ἔλθέ,
καὶ θὰ σ' ἀναβιβάσω ὅπου ἄλλοτε
εἰς θνητὴν κόρην δὲν ἐδόθη ν' ἀναβῇ.

Ὡς πάσας ὑπεραίρεις εἰς τὴν καλλονὴν,
οὕτω θὰ εἶσαι καὶ πασῶν ὑπέροχος
εἰς πλούτη καὶ εἰς δόξαν καὶ εἰς δύναμιν,
καὶ θενὰ εἶναι ἑορτὴ ὁ βίος σου,
καὶ πᾶς αὐχὴν ἐμπρός σου θενὰ κάμπτεται,
καὶ θενὰ σὲ φθονῶσιν αἱ φθονούμεναι,
καὶ, τεταπεινωμένοι αἱ ἀντίζηλοι,
πρὸς σὲ δὲν θὰ τολμῶσι ν' ἀναβλέψωσι.
Διστάζεις ἔτι;

ΚΟΥΛΑ

Ν' ἀναπνεύσω ἄφετε
καὶ νὰ συνέλθω. Εἰμὶ κόρη ἀσθενῆς.
Εἴμεθα κοῦφα πλάσματα, κ' εὐάλωτος
ἡμῶν ἡ φύσις εἰς τὸ φῶς τὸ καϊόν μας.
Τοσαύτη λάμψις θορυβεῖ τὸ βλέμμα μου,
καὶ εἰς τοιαῦτα ὕψη σκοτοδιनिῶ.
Δὲν ἀποκρύπτω πῶς οἱ λόγοι σας χορδὰς
κινουῖσιν εὐαισθήτους εἰς τὸ στῆθος μου.
Ἄλλ' αὐτῶν μία, ἐμβριθῆς καὶ μύχιος,
παρατονοῦσα, ψάλλει μέλος ἕτερον.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Καλὰ, καλὰ. Μᾶς φθάνουν τὰ καμώματα.

Φιλόσοφος πῶς εἶσαι, τὸ ἡξεύρομεν.

(Πρὸς τὸν Δία)

Λοιπὸν ὀρίστε, Κύριέ μου, Κύριε...
Κρονίδη· ὄχι;

ΖΕΥΣ

Ναῖσκε.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Καλοῖρίζικα!

Τὴν χεῖρα δώσατέ τη, ἂν ὀρίζητε,
καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἃς ὑπάγωμεν.

ΖΕΥΣ

Τὴν ἐκκλησίαν; Πῶς; ποῦ; πῶς; τί εἶπατε;

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Τὴν ἐκκλησίαν εἶπα.

ΖΕΥΣ

Τί; καὶ διατί

τὴν ἐκκλησίαν;

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Πῶς; ἐκεῖ τὰ στέφανα
τὰ νυμφικὰ ἀμέσως νὰ φορέσητε.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

*Α Κούλα, Κούλα, Κούλα! Φεῦ! ὦ Ζεῦ! ὦ φεῦ!

ΖΕΥΣ

Τὰ στέφανα, βεβαίως. Ὅμως διατί
τὴν ἐκκλησίαν; Τίς τὸ λέγει; ἀλλ' ἐγὼ
δὲν θέλω ἐκκλησίαν, ὄχι, παντελῶς.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

*Αν προτιμᾷς, ἃς εἶναι εἰς τὸν οἶκόν μου.
Εἰς τὴν διάθεσίν σου εἶν' ὁλόκληρος·
ἐκεῖ τὸν ἱερέα φέρω κ' εὐλογεῖ.

ΖΕΥΣ

Οἱ ἱερεῖς ἅς λείψουν. Ἄπ' ἐμοῦ μακρὰν
αἰ ἐκκλησίαι καὶ οἱ μαυροκόρακες.
Δὲν θέλω οὔτε, οὔτε καὶ νὰ τοὺς ἰδῶ.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ (πρὸς τὴν Κούλαν)

Ἀκούεις ταῦτα καὶ διστάζεις; ὦ! ἐλθέ·
εἰς τὴν μητέρα ἐκκλησίαν ἄφες με
νὰ σ' ὁδηγήσω, ν' ἀγιάσῃ τὸν δεσμὸν
καρδιῶν δύω, αἵτινες ἐπλάσθησαν
διὰ νὰ εἶναι μία. Σκωληκόβρωτος
τῆς εὐτυχίας εἶν' ἡ ρίζ', ἂν φύηται
εἰς μὴ ἡγιασμένον ἔδαφος. Καρποὺς
παράγει σεσηπότας. ὦ! ἐλθέ, ἐλθέ!

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Πλὴν, Κύριε Κρονίδη, δὲν σᾶς ἐννοῶ.
Ἐπιζητεῖτε σύζυγον τὴν κόρην μου·
ἐγὼ προθύμως σᾶς τὴν δίδω· καὶ αὕτη
δὲν λέγει ὄχι, ὅπερ ἔστι, λέγει ναί·
ἀλλ' οὐδ' ἡ ἐκκλησία σᾶς εὐχαριστεῖ,
οὐδὲ κατ' οἶκον θέλετε στεφάνωσιν.
Τότε εἰπέτε τὸ λοιπὸν τί θέλετε;
διότι ὅλως περιττὸν νὰ σᾶς εἰπῶ
πῶς δὲν ὑπάρχει τρίτος τρόπος πλὴν αὐτῶν
ὅπως ὁ γάμος τελεσθῇ ὁ ποθητός.

ΖΕΥΣ

Πῶς; Δὲν ὑπάρχει; Εἷσθε βέβαιος;

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Κάνεις.

ΖΕΥΣ

Ἀλλὰ νομίζω ἔτι... ἀλλ' ἐνόμιζον...

[ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΑΓΚΑΒΗ — Τόμ. Δ']

(Ἰδίως πρὸς τὸν Ἑρμῆν)

ΔΙ! τώρα σ' ἔχω χάριν, ἐφευρετικέ.

ΕΡΜΗΣ (πρὸς τὸν Ψαρούδην)

Μὲ συγχωρεῖτε· ἀπατᾶσθε, κύριε.

Πῶς δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος λέγετε;

Καί, τὸ λοιπὸν, ὁ γάμος ὁ πολιτικός. .;

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Ὅρίζετε; Ὁ γάμος. .;

ΕΡΜΗΣ

Ὁ πολιτικός.

Ὁ κύριος ἐνταῦθα δὲν ἀνέχεται —

τῶν νεύρων πάθος — θυμιάματος ὀσμὴν,

κ' ἡ ψαλμωδία τῷ τρυπᾷ τὸ τύμπανον,

δι' ὃ ἀπέχει τελετῶν θρησκευτικῶν.

(Πρὸς τὴν Κούλαν)

Τοῦτο, Κυρία, δὲν θὰ εἶναι πρόσκομμα
τῆς λαμπρᾶς τύχης ἣτις σᾶς προσφέρεται.

* Ἄν ἔγκυρος ὁ γάμος, ἀδιάφορος

ὁ τύπος καὶ ὁ τόπος. Εἴτε ἱερεὺς

συνδέει, εἴτε ἄρχων τὸν γλυκὺν δεσμὸν,

ἐπίσης εἶναι δεσμὸς φίλος καὶ γλυκύς.

Εἰπέτε το, Κυρία, μὴ διστάζετε,

πῶς δέχεσθε τὸν γάμον τὸν πολιτικόν.

ΚΟΥΛΑ

Κινεῖται ἔτι ἡ καρδί' ἀμφίρροπος,

ὁ νοῦς διστάζει, καὶ τὸ πνεῦμ' ἀμβλυωπεῖ.

Ποῦ θέλει κλίν' ἡ πλάστιγξ ἔτι ἀγνοῶ.

Ἀλλὰ τοῦ γάμου νὰ συνάψω τὸν δεσμὸν

χωρὶς τῆς ἐκκλησίας, τοῦτο εἰς ἐμὲ

ἐξανεγείρει πάντα τὰ αἰσθήματα

ὅς' ἀγωγῇ, παιδείᾳ ἢ παράδοσις
ἐντός μου ἀπὸ βρέφους ἐνεφύτευσαν.

ΕΡΜΗΣ

Προλήψεις τῆς νηπίας ἡλικίας σας,
ἅς θ' ἀνασπάσῃ ἤδη ὥριμος ὁ νοῦς.

(Ἰδίως πρὸς τὸν Δία)

Ἐδὼ νομίζω πῶς τὰ ἔχομεν κακῶς.
Εἴτε ιδέα, εἴτε πρόληψις, αὐτῆς
θ' ἀποσπασθῇ δυσκόλως, καὶ χρειάζονται
ἕτερα μέτρα καὶ δραστηριώτερα.

ΖΕΥΣ (ὁμοίως πρὸς τὸν Ἑρμῆν)

Λοιπὸν ἐξεῦρε λόγους σὺ ὁ Λόγιος.

ΕΡΜΗΣ (ὁμοίως πρὸς τὸν Δία)

Ἄς δοκιμάσῃ μᾶλλον ὁ ψυχοπομπός.

(Πλησιάζει εἰς τὴν Κούλαν, καὶ ἀρχόμενος νὰ ὁμιλῇ, ἐγγίζει τὸν ὦμον αὐτῆς δι' ἄκρας τῆς ῥάβδου του, ἣτις βαθμηδὸν, φουομένων ἐκατέρωθεν δύο μικρῶν ὄψεων, μεταβάλλεται εἰς κηρύκειον. Μετὰ τοὺς πρῶτους στίχους ἡ Κούλα, κεκμηκυῖα, κάθεται εἰς παρακείμενον ἐδῶλιον· ὁ δ' Ἑρμῆς ἀπαγγέλλει μο-
νοτόνως, καὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ταπεινῇ τῇ φωνῇ, καὶ ἡ Κούλα ἀπο-
κοιμᾶται)

ΕΡΜΗΣ

Νὰ σοὶ εἰπῶ τοῦ γάμου τοῦ πολιτικοῦ
τὴν φύσιν ἄφες καὶ τὸν λόγον καὶ σκοπὸν,
καὶ ἅμ' ἀκούσης, διδαχθεῖσα θὰ πεισθῇς.

Ὁ ἄνθρωπος τὸ πρῶτον, πλάσμα ἀσθενές,
συνῆλθε, μόνος ἑαυτῷ μὴ ἐπαρκῶν,
εἰς κοινωνίας ἀλληλοβοήθειαν.

Ἀλλὰ τῆς κοινωνίας συντελεστικὸν
στοιχεῖον εἶν' ὁ γάμος, ἢ ἐστὶν αὐτὸς
ἡ πρώτη κοινωνία. Πόλεις ἐπ' αὐτοῦ

στηρίζονται, καὶ ἔθνη ἀναφύουσιν
 ἀπὸ τῆς ρίζης ταύτης. Τίνος πρῶτιστον
 ἐστὶ συμφέρον νὰ φυτοκομῇ αὐτὴν,
 εἰμὴ τῆς πολιτείας, καὶ τῶν νόμων τῆς;
 Ὁ νόμος εἶναι κόλλα τῶν κοινωνιῶν.
 Ἐκτὸς δὲ τούτου, κ' ὑφ' ἑτέραν ἔποψιν,
 συμβόλαιον τὸν γάμον δύο καρδιῶν
 ὁ συμβολαιογράφος εἰς πρωτόκολλον
 καταχωρίζει. Τούτου τί ἀπλούστερον;
 Κ' εἰς τοῦτο τί παππάδες ἐπεμβαίνουνσι;
 Τὸ βλέπετε πῶς εἶναι συνεπέστατος
 καὶ πρὸς τὴν φύσιν σύμφωνος, καὶ χρήσιμος,
 καὶ νόμιμος ὁ γάμος ὁ πολιτικός.
 Αὐτὰ τὰ ἐδιδάχθην, ἐπειδὴ κ' ἐγὼ
 τῶν πανεπιστημίων εἶμαι φοιτητής.
 Λοιπὸν πεισθῆτε εἰς τοῦ λόγου τὴν ἰσχύν,
 καὶ μὴ ζητεῖτε ἐκκλησίας κ' ἱερεῖς.
 Ἀρκεῖ ἐν τάξει νὰ γραφῇ συμβόλαιον.
 Σιγᾶ! Τί βλέπω; Ἐκοιμήθη, Κύριοι.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Κοιμᾶται;

ΕΡΜΗΣ

Ναὶ, κοιμᾶται. Ἀφετε. Καλῶς.
 Ἄς κοιμηθῇ. Ὁ ὕπνος φέρει συμβουλὰς,
 καθὼς πολλοὶ φρονοῦσι. Καὶ ἡ γνώμη μου
 ἰδοὺ τίς εἶναι. (Πρὸς τὸν Ψαρούδην)
 Εἶναι τὸ γραφεῖόν σας
 πλησίον;

ΨΑΡΟΥΔΗΣ (δεικνύων τὴν παρακειμένην θύραν)

Εἶναι τοῦτο.

ΕΡΜΗΣ

Πῶς ; Αὐτὸ ἐδῶ ;

Λοιπὸν προτείνω νὰ εἰσέλθωμεν, κ' ἐκεῖ
νὰ γίνη κατὰ τάξιν τὸ συμβόλαιον,
τὸ ὄνομα δὲ μόνον νὰ παραλειφθῇ.
Ὅταν ἡ Κούλα ἐξυπνήσῃ, ἅς εἰπῇ
ὅποῖον θέλει νὰ προσθέσῃ ὄνομα,
καὶ οὕτως ἅπαξ παύουσιν οἱ δισταγμοί.
Ἄν τώρα ἐξυπνήσῃ, ἴσως ἀντιστῇ
εἰς σύνταξιν ἐγγράφου ὡς ἐπρότεινα,
καὶ τότε τέλος δὲν θὰ ἔχωμεν ποτέ.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

Φρονῶ τῷ ὄντι δίκαιον πῶς ἔχετε.
Ἡ δοκιμὴ ἅς γίνη. Τὰ συμβόλαια
εἰς τὴν στιγμὴν συντάττω πετακτὰ ἐγώ.

(Πρὸς τὸν Δία)

Εἴσθε τῆς γνώμης, κύριε ; Τί λέγετε ;

ΖΕΥΣ

Ἐγὼ τῆς γνώμης εἶμαι.

ΨΑΡΟΥΔΗΣ (πρὸς τὸν Λύγαμιν)

Ὅσον διὰ σέ,
νὰ σ' ἐρωτήσω περιττόν.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ

ὦ φεῦ ! ὦ Ζεῦ !

(Εἰσέρχονται πάντες εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον, ἀφίνοντες τὴν Κούλαν κοιμωμένην εἰς τὸ ἐδῶλιον. Ὁ Ἑρμῆς μένει τελευταῖος, καὶ τέμνει διὰ τοῦ κηρυκείου του τὸν ἀέρα κατὰ διαφόρους διευθύνσεις)

ΕΡΜΗΣ

Ἀνεμώλια πλάσματα,
ἐναέρια πνεύματα,

ὅσα ζῆτε εἰς ῥεύματα
κ' εἰς τὰ χθόνια χάσματα,
κ' εἰς κρατήρων ὑπόγεια
φλογερὰ μέλη λούετε,
σᾶς καλῶ, ὑπακούετε
εἰς τ' ἀθάνατα λόγια.

Ἦδη δῆλον ποιήσατε
ἢ τρυφή πόσον δύναται.
Τὰς αἰσθήσεις ὀξύνετε
καὶ τὸν νοῦν της κοιμίσατε.

(Εἰσέρχεται ὁ Ἑρμῆς εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον. Πανταχόθεν ἐκ τοῦ βάθους
τῆς σκηνῆς προέρχονται διάφοροι θεότητες, ψάλλουσai)

ΧΟΡΟΣ ΘΕΩΝ

Ἴδὲ τί πολυτέλεια
κοσμεῖ καὶ γῆν καὶ οὐρανόν.
Τὰ πάντα εἰσὶ τέλεια,
πηγὴ τὰ πάντα ἡδονῶν.

Ἡ τρυφήλῃ ἀγκάλη μας
σ' ἀνοίγεται ἵνα ῥιφθῇς.
Ἴδὲ, ἰδὲ τὰ κάλλη μας.
Ἀπόλαυσον αὐτῶν εὐθύς.

Στεφάνας σοὶ προσφέρομεν
πάσης τρυφῆς, παντὸς καλοῦ.
Τὴν εὐτυχίαν φέρομεν.
Μάτην ζητεῖς αὐτὴν ἀλλοῦ.

(ΓΕΝΙΚΗ ΟΡΧΗΣΙΣ τῶν Θεῶν, μεθ' ἣν ψάλλει ὁ)

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

Τὸ ἔαρ γελῶσι γλυκεῖται ἡμέραι
καὶ μύρα ἐκπέμπουσι νύκτες χρυσαῖ.
Σκιρτῶν ἀνακράζει τὸ πᾶν περὶ σέ·
«Νῦν θάλλει τὸ ἔαρ σου. Ζῆθι καὶ χαῖρε.»

Ἡ φύσις γενναῖα προσάγει σοι στήθη.
Τὸ γάλα της εἶναι τρυφή κ' ἡδονή,
καὶ ἡ μητρική της σοὶ ψάλλει φωνή·
«Τὸ νέκταρ μου ῥόφα καὶ χαῖρε καὶ ζῆθι.»

Κατόπιν τοῦ ἔαρος ἔρχεται θέρος.
Τὸ αἶσθημα ἔχε ὥς τοῦτο θερμὸν,
καὶ μὴ σέ φοβίζῃ χιῶν καὶ χειμῶν.
Χειμῶνα ποτὲ δὲν γνωρίζει ὁ ἔρως.

Μὴ δέχου στριφνάς διδαχὰς μεμψιμοίρους,
καὶ πέτα εἰς κήπους καλοὺς κ' εὐθαλεῖς
εἰς ἄνθος ἐξ ἄνθους καθὼς χρυσαλλίς.
Τὰ πράγματα ζήτει καὶ μὴ τοὺς ὀνείρους.

Μὴ ρίπτε ματαίως τὰ δῶρα τῆς μοίρας.
Ὁ βίος ἐστὶν εὐθυμίας σειρά.
Καθὼς τὴν ἀφήσης, ἡ ὥρα περᾶ.
Τὴν ἄμπελον τρύγα πρὶν ἔλθῃ τὸ γῆρας.

(ΓΕΝΙΚΗ ΟΡΧΗΣΙΣ τῶν θεῶν, μεθ' ἣν ψάλλει αὖθις ὁ)

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

Εἰς λαμπρὰν εὐωχίαν καλεῖσαι,
ὦ πλάσμα ἐφήμερον.
Ἐντρύφησον σήμερον.
Ἴσως αὖριον δὲν θενὰ εἶσαι.

Σοὶ ἐδόθ' εἰς τὴν γῆν ν' ἀπολαύσης
πᾶν ὅ,τι ἠθέλησας.
Ὡς τῶρ' ἂν ἠμέλησας,
σὸν εἶν' ἔτι τὸ μέλλον. Μὴ παύσης.

Τὴν ψυχὴν δὸς εἰς ὅ,τι ἠδύνει
κ' εἰς πᾶν τὸ ἐπέραστον.
Θὰ εἶναι τὸ πέρας των
ἢ μακρὰ τοῦ θανάτου ὀδύνη.

Εἰς τὴν ὕλην ἐντρύφα ἢ ὕλη.
Αὕτῃ ἅμα λύεται,
παρῆλθες, καὶ κλείεται
εἰς μηδὲν ἢ αἰώνιος πύλη.

Τὰς ὀρμὰς εὐχαρίστει, καὶ θάλπε
τοὺς πόθους τοῦ σώματος.
Ὁ τάφος ἀόμματος,
καὶ κωφαὶ καὶ βωβαὶ εἶν' αἱ κάλπαι.

Ἡ Κούλα ἐξυπνᾷ, ἐγείρεται, ἀλλὰ βλέπει ἀμφιβόλως, καὶ ὡς ἐν ὄνειρῳ εἰσέτι πρὸς τὸν Χορὸν, ὅστις ἐκτελῶν ΓΕΝΙΚΗΝ ΟΡΧΗΣΙΝ, ἀποσύρεται πρὸς τὸ βάθος, καὶ νεύει αὐτῇ, ἐκτείνων πρὸς αὐτὴν τὰς χεῖρας. Ἡ συνοδεύουσα τὴν ὄρχησιν μουσικὴ σιγαλὴ, καὶ ὡς ἐν ὄνειρῳ ἀκουομένη.)

ΚΟΥΛΑ (ἐν ᾧ ὁ Χορὸς ὀρχεῖται)

ὦ! Ποῖα μέλη, συμφωνίαι τῶν σφαιρῶν
τῶν οὐρανίων, ἔπληξαν τὰ ὠτά μου,
καὶ ποῖαι ὄψεις, οἷας οἱ μακάριοι
βλέπουσι μόλις μ' ἐξεθάμβησάν! Οὐχί,
οὐχὶ τὰ ὦτα καὶ οὐχὶ τοὺς ὀφθαλμούς.
Ἦκουσε μόνον κ' εἶδεν ἡ καρδία μου.
Ἐκεῖ, — ὦ! οἱ παλμοί της μοὶ τὸ λέγουσιν, —
ἐκεῖ ἀρχὴ καὶ τέλος εἶναι τῆς ζωῆς.

(Πρὸς τὸν Χορὸν, πρὸς ὃν ἀποβλέπει πάντοτε μετ' ἀδεδαίων βλεμμάτων καὶ ὡς ὄνειρώττουσα)

Λαμπρότητες τοῦ βίου, ἡδοναί, τρυφαί,
μοὶ μειδιᾶτε σεῖς καὶ μοὶ προσνεύετε.
Ἀνοίξετέ μοι τὰς ἀγκάλας σας. Εἰς σᾶς
πηγάζ' ἡ εὐτυχία τῆς ζωῆς αὐτῆς,
καὶ ἡ μακαριότης τῆς μετέπειτα!

(Ἀκούεται μεμακρυσμένη καὶ ἐλαφρὰ κωδωνοκρουσία, ἥτις βαθμηδὸν πολλαπλασιάζεται, πλησιάζει, καὶ γίνεται ἰσχυροτέρα. Καθ' ὅσον δ' αὕτη αὐξάνει ὁ Χορὸς ὀπισθοδρομεῖ ἔτι μᾶλλον πρὸς τὸ μετασκήνιον, καὶ περικαλύπτει αὐτὸν ὁμίχλη, ὑφ' ἣν, καθ' ὅσον πυκνοῦται, φαίνεται ἀμυδρότερος.)

ΚΟΥΛΑ

Τί ἤχος! Τί ἀκούω! Πόθεν ἔρχεται;
Κρότος κωδῶνων εἶναι τῶν ἐκκλησιῶν.
Πῶς ἀντηχεῖ ὡς τύψις συνειδήσεως!
Τῶν ὀφθαλμῶν μου πίπτει ἡ πυκνὴ ἀχλύς.
Ἰλαρὰ λάμψις ἀνατέλλει πρὸ αὐτῶν,
καὶ λύονται τοῦ ψεύδους τὰ ἰνδάλματα.

(Ἐπαναλαμβάνεται ἡ κωδωνοκρουσία.)

Ἴδου καὶ πάλιν τῶν κωδώνων ἡ φωνή.
Ν' ἀκούσω τί μοι λέγει. — ὦ! τὴν ἐννοῶ.

(Μένει ὡς βεθυθισμένη εἰς τὴν ἀκρόασιν τῶν κωδώνων. Ἐν τούτοις ἐξέρχονται τοῦ συμβολαιογραφείου)

ΨΑΡΟΥΔΗΣ, ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ

ΨΑΡΟΥΔΗΣ (πρὸς τὴν Κούλαν)

Πρόσελθε, κόρη. Σὲ προσμένει ὁ μνηστήρ.
Ἐλθὲ νὰ ὑπογράψῃς τὸ συμβόλαιον.

ΛΥΓΔΑΜΙΣ (πλησιάζων τὴν Κούλαν)

Ἐλθὲ ὅπου ἀγάπη, σύμπνοια ψυχῶν,
παρὰ τῆς Ἐκκλησίας κῦρος θὰ δεχθῇ.

ΖΕΥΣ (ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ θεάτρου ἐκτείνων πρὸς αὐτὴν τοὺς βραχίονας)

Ἐλθέ· τ' ἀγαθὰ πάντα σὲ προσμένουσι
μακρὰν ματαίων γραδῶν προλήψεων.

(Ἐκρήγνυται αἰφνιδίᾳ λαμπρὰ καὶ βαγδαία κωδωνοκρουσία. Συγχρόνως πυκνοὶ κανονοβολισμοί· καὶ ἄπωθεν ἀκούεται ψαλμός· «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ.» Ἀΐφνης ἀνοίγεται εἰς τὸ μετασκήνιον ἡ γῆ, φλόξ ἐξέρχεται ἐκ τῶν σπλάγχχνων αὐτῆς, καὶ εἰς τὸ χάσμα βυθίζονται οἱ θεοὶ μετὰ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἑρμοῦ.)

ΚΟΥΛΑ (ὡς ἐξυπνοῦσα ἐκ τοῦ ληθάργου τῆς, τείνει τὴν χεῖρα
πρὸς τὸν Λύγδαμιν)

Χριστὸς ἀνέστη! Λάβε νύμφης φίλημα,
καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν!

(Ὁ Λύγδαμιν ἐναγκαλίζεται τὴν Κούλαν. Τὸ μετασκήνιον πληροῦται **ΛΛΟΥ**, ὑψοῦντος ἐν μέσῳ βεγγαλικῶν φώτων τὴν σημαίαν τῆς Ἀναστάσεως.)

ΨΑΡΟΥΔΗΣ

(Ἐνῶν τὰς χεῖρας τῆς Κούλας καὶ τοῦ Λυγδάμου)

Μέγας ὁ Θεός!

(Ἀπέρχονται πρὸς τὴν ἐκκλησίαν.)

Οἱ ἐπόμενοι στίχοι τῆς ΠΑΡΑΜΟΝΗΣ δύνανται κατὰ τὴν παράστασιν ν' ἀφαιρεθῶσιν ὅλοι ἢ μέρος αὐτῶν, χάριν συντομίας.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

15-32	43-64	83-92	96-100	107-122	139-140	143-166
169-188	239-244	249-250	255-282	293-300	303-304	309-310
315-338	367-368	383-384	391-392	395-396	411-412	417-418
437-440	465-488	507-510	569-572	583-586	675-676	683-686
689-698	707-712	735-742	781-802	823-828	831-832.	

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

3-6	11-26	37-38	39(καὶ)-81(ἐκοπίασας.—)	85-96	135-196
217-226	231-234	261-276	281-292	311-314	319-322
353-354	359-374	379-382	385-390	395-406	419-444
511-512	559-560	577-590	593-594	599-604	609-614
631-634	637-640	643-646	683-684	687-690	697-702
719-722	735-740	751-754	759-760	763-772	819-828
879-880	883-884	889-892	897-898	905-914	923-932
969-1024	1029-1036.				939-946

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

17-26	35-36	49-50	61-62	89-92	101-104	107-108
111-116	133-328	345-346	351-356	361-364	367-368	383-386
407-408	415-418	425-474	477-478	493-494	505-516	559-560
573-574	599-608	617-618	641-648	655-658	663-666	669-670
675-676	681-684	689-692	697-698	703-704	721-722	725-728
733-736	747-752	755-760	775-780	795-796	825-826	835-836
839-844	853-854	861-866	869-874	883-888	923-934	977-980
989-994.						

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

9-12	27-30	99-150	157-164	169-172	175-176
181-194	205-206	211-222	225-228	239-240	245-246
283-286	299-306	309-312	317-328	335-338	349-352
359-360	373-374	397-420	425-428	431-444	449-450
463-474	477-478	483-544	549-552	573-574	579-586
595-598	603-604	607-614	619-624	629-632	639-640
645-658	661-662	667-670	677-680	687-688	695-696
703-704	707-708	735-738	747-758	769-772	781-782
787-790	855-862	871-878	885-888	899-902	905-906
913-916	929-930	937-938	941-948	951-954	959-966
975-982	995-1004	1029-1030.			

